

Arrest

nr. 234 033 van 13 maart 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAHLALI
Kortrijksesteenweg 731
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 21 november 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 november 2019 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 november 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die loco advocaat A. LAHLALI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 29 maart 2003, in functie van zijn Franse stiefvader, een eerste aanvraag tot vestiging in. Op 19 juni 2003 weigert de gemachtigde van de bevoegde minister de vestiging.

1.2. Op 3 januari 2005 dient verzoeker een tweede aanvraag tot vestiging in. Hij wordt op 2 juni 2005 in het bezit gesteld van de identiteitskaart voor vreemdelingen. Op 6 juli 2009 wordt hij in het bezit gesteld van de duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. Verzoeker wordt op 31 januari 2013 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 50 uur voor het aanzetten tot haat of geweld jegens personen omwille van hun geloof en levensovertuiging en voor bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of op eigendommen. De feiten zijn gepleegd op 25 juli 2012.

1.4. Verzoeker wordt op 26 mei 2014 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden voor opzettelijke slagen en verwondingen tegen een treinbegeleider, met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg. Het feit is gepleegd op 12 juni 2013.

1.5. Verzoeker wordt op 3 juni 2016 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 54 maanden voor verkrachting van een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de volle leeftijd van 16 jaar en voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar. Deze feiten dateren van 13 september 2015.

1.6. Verzoeker wordt op 5 december 2016 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand met uitstel voor 3 jaar voor verboden wapendracht.

1.7. De bevoegde staatssecretaris neemt op 26 oktober 2017 de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Bij arrest van 29 juni 2018 met nr. 206 305 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.8. Bij brief van 22 maart 2019 dient verzoeker een eerste aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 14 juni 2019 onontvankelijk verklaard.

1.9. Bij brief van 5 augustus 2019 dient verzoeker een tweede aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 4 november 2019 verklaart de gemachtigde van de bevoegde minister de aanvraag ontvankelijk, maar ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.08.2019 werd ingediend en op datum van 13.09.2019 werd geactualiseerd door :

[A.,A.] [R.R.: ...]

nationaliteit: Tunesië

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De studie van het administratief dossier toont aan dat betrokkene op 29.03.03.2003 een eerste aanvraag tot vestiging indiende in functie van zijn Franse stiefvader. Op basis van haar huwelijk met deze Franse gevestigde onderdaan had zijn moeder, mevrouw [D.E.] [R.R. ...] namelijk een verblijfsmachtiging gekregen. Deze aanvraag werd geweigerd op 30.06.2003. Op 03.01.2005 dient betrokkene een tweede aanvraag tot vestiging in, die wel aanvaard werd en betrokkene werd op 02.06.2005 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen. Op 28.05.2011 legt betrokkene een nationaliteitsverklaring af volgens artikel 12§1, 3° van het wetboek van de Belgische nationaliteit. Hieraan werd geen gevolg gegeven. Op 21.11.2011 diende betrokkene een naturalisatieaanvraag in volgens artikel 21, §3 van het wetboek van de Belgische nationaliteit. Op 26.10.2017 werd een beslissing genomen tot beëindiging van het verblijf van betrokkene, omwille van

herhaaldelijke en ernstige inbreuken op de openbare orde, deze intrekking werd aan betrokkene betekend op 27.10.2017 en bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 03.07.2017. Betrokkene diende op 22.03.2019 een eerste aanvraag 9bis in. Deze werd onontvankelijk afgesloten op 14.06.2019.

Uit het strafregister van betrokkene blijkt dat hij op 31.01.2013 veroordeeld werd door de correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een werkstraf van 50 uur voor racisme en xenofobie, bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen strafbaar met een criminele straf. Deze feiten werden gepleegd op 25.07.2012. Uit het vonnis d.d.31.03.2013 blijkt dat: "De feiten zijn ernstig. Beklaagde handelde vanuit een totaal gebrek aan respect voor het geloof en de levensbeschouwingen van de slachtoffers. Dergelijke feiten getuigen van onverdraagzaamheid en zijn ontoelaatbaar in een samenleving." Op 26.05.2014 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht maanden voor opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid tegen een controleur of loketbediende van een uitbater van een netwerk voor openbaar vervoer (treinbegeleider). Deze feiten vonden plaats op 12.06.2013. Uit het vonnis d.d. 26.05.2014 blijkt dat: "Het gepleegde feit is laakbaar en getuigt van een normvervaging met weinig respect voor de fysieke en psychische integriteit van de treinbegeleider. Beklaagde blijft volharden in de boosheid en trekt klaarblijkelijk geen lessen uit voorgaande veroordelingen. Bij de bestraffing houdt de rechtbank rekening met het gebrek aan schuldinzicht in hoofde van beklaagde en zijn recente veroordelingen. De rechtbank acht het opleggen van een werkstraf niet het gepaste signaal daar hij recent tweemaal een werkstraf verkreeg." Op 03.06.2016 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een straf van 54 maanden voor verkrachting van een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de volle leeftijd van 16 jaar en voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar. Uit het vonnis blijkt dat: "De feiten zijn ernstig en getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de psychische en fysieke integriteit van een jong, kwetsbaar meisje. Beklaagde was op de hoogte van de kwetsbare situatie van het meisje en liet enkel de bevrediging van zijn eigen seksuele lusten primeren zonder rekening te houden met het welzijn van dit meisje. De rechtbank houdt bij het bepalen van de strafmaat rekening met de aard en de ernst van de feiten en met de persoon van beklaagde, zijn persoonlijkheid, leeftijd en strafrechtelijk verleden." Betrokkene werd bovendien uit zijn rechten ontzet voor een periode van vijf jaar. Deze feiten werden gepleegd op 13.09.2015. Tenslotte werd betrokkene op 05.12.2016 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van één maand uit hoofde van verboden wapendracht. We stellen dus vast dat betrokkene in de periode van 2013 tot 2016 vier maal veroordeeld werd voor herhaaldelijke inbreuken op de openbare orde en in totaal veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 63 maanden. Omwille van deze herhaaldelijke inbreuken tegen de openbare orde kan aan betrokkene geen gunstige regeling worden toegestaan. Betrokkene persoonlijke gedrag vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

Betrokkene beroept zich op zijn lang verblijf sinds eind 2000, dat hij reeds als kind naar België kwam, dat hij samenwoont met zijn moeder, die de Belgische nationaliteit heeft én hulpbehoevend is, dat hij de Arabische taal nauwelijks machtig is, dat hij een beroep doet op artikel 8 EVRM omdat zijn moeder en zus, de enige gezinsleden waarmee hij een hechte band heeft, permanent gevestigd zijn op het Belgische grondgebied, dat er sprake is van duurzame lokale verankering, met name dat hij het Nederlands perfect zou beheersen, dat hij zowel lager als secundair onderwijs gevolgd heeft in België, dat hij als jobstudent gewerkt heeft, dat hij de nodige inspanningen zou leveren om meteen na zijn vrijlating aan de slag te kunnen gaan, dat hij over de vereiste validiteit zou beschikken om in de toekomst in zijn eigen levensonderhoud te voorzien, dat het centrum van zijn economische, sociale en affectieve belangen zich in België bevindt, dat hij deel wil uitmaken van de Belgische samenleving, dat hij daartoe de nodige bijdragen wil leveren, dat dit zou blijken uit de inspanningen die hij vanuit detentie leverde om zich ervan te verzekeren dat hij aan de slag zou kunnen gaan, dat hij geen bindingen meer zou hebben met Tunesië, dat hij geen enkel toekomstperspectief zou hebben in Tunesië, dat hij niet in staat zou zijn zich te beredderen in Tunesië en dat er dus in hoofde van betrokkene sprake zou zijn van een prangende humanitaire situatie. Betrokkene zou beschouwd moeten worden als een kwetsbaar persoon. Betrokkene beroept zich tenslotte nog op artikel 3 EVRM omdat een terugkeer naar een land waarmee hij geen bindingen heeft een manifeste aanslag zou vormen op zijn persoonlijke integriteit waardoor hij blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

Niettegenstaande wij de hele situatie van betrokkene bekeken hebben, dienen wij te stellen dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene. Zoals blijkt uit bovenstaande werd betrokkene meermaals correctioneel veroordeeld, waarvan driemaal omwille van inbreuken of de psychische of fysieke integriteit van anderen, waarvoor betrokkene een totaal gebrek

aan respect toont. Wij willen hierbij nogmaals de bijzondere ernst van de feiten benadrukken. De zeer schadelijke aard van de daden waarvoor betrokkene veroordeeld werd, het feit dat hij geen enkel respect had voor de staat van minderjarigheid van zijn laatste slachtoffer, de afwezigheid van enig besef van de ernst van zijn daden, vormen een aanwijzing van een geestesgesteldheid gekenmerkt door een totaal gebrek aan respect voor de psychische en fysieke integriteit van anderen en voor de regels geldend in een rechtstaat en voor de maatschappelijke normen. Het zijn dit soort misdrijven die het gevoel van onveiligheid en onbehagen bij de leden van de bevolking verhogen. Gezien de gestelde handelingen en het zeer gebrekkig normen-en waardenpatroon kan het risico op recidive als reëel worden ingeschat. Zoals uit de lezing van de verschillende vonnissen blijkt, trekt betrokkene geen enkele lering uit de feiten en vertoont hij weinig schuldbesef. Bijvoorbeeld uit het vonnis d.d. 26.05.2014 blijkt dat : "De rechtbank acht het opleggen van een werkstraf niet het gepaste signaal daar hij recent tweemaal een werkstraf verkreeg." , en ook: "Beklaagde blijft volharden in de boosheid en trekt klaarblijkelijk geen lessen uit voorgaande veroordelingen." De gepleegde feiten zijn zwaarwichtig genoeg om te stellen dat betrokkene een ernstig gevaar betekent voor onze openbare orde. Door zijn persoonlijk gedrag vormt hij een buitengewoon ernstige bedreiging voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking. Uit voorgaande blijkt dat er ernstige redenen zijn om betrokkene alhier geen verblijf toe te staan, wat een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten. En dit belang primeert op de overige belangen, met name de belangen van betrokkene en zijn gezinsleden.

Betrokkene haalt aan dat hij hier al zeer langdurig zou verblijven en dat hij reeds als kind, op zevenjarige leeftijd, naar België kwam. Het wordt niet betwist dat betrokkene sinds 2003 op legale wijze in België verblijft. Gezien het lange verblijf van betrokkene mag aangenomen worden dat hij banden met België heeft. Echter, we merken op dat ondanks het lange verblijf van betrokkene uit niets blijkt dat hij een dermate bijzondere binding met België heeft die een normale binding zou overstijgen. Uit niets blijkt dat de banden die betrokkene met België heeft opgebouwd van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze zouden opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde. Ondanks de jeugdige leeftijd van betrokkene werd hij reeds viermaal correctioneel veroordeeld voor een veelheid aan criminele feiten. Ook als minderjarige kwam betrokkene reeds herhaaldelijk in contact met de jeugdrechtbank en werd hij tot driemaal toe opgesloten in de gesloten jeugdinstelling te Everberg. Betrokkene beroept zich ook op zijn integratie, met name op het feit dat hij Nederlands zou spreken, dat hij hier naar school ging, dat hij hier als student werkte en dat hij de nodige inspanningen zou leveren om meteen na zijn vrijlating aan de slag te kunnen. We merken op dat betrokkene als minderjarige naar België kwam en hier verblijfsrecht verkreeg, het is dan ook logisch dat hij hier naar school ging en dat hij na al die jaren Nederlands spreekt. Wat het werkverleden van betrokkene betreft, uit het administratief dossier blijkt slechts een zeer sporadische tewerkstelling op de reguliere arbeidsmarkt. Het feit dat hij na afloop van zijn gevangenisstraf (op 11.02.2021) een werkaanbod zou kunnen bekomen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij al sinds enkele jaren de kans had om deel te nemen aan de reguliere arbeidsmarkt. Gezien het jarenlange verblijf in België, de hier gevolgde scholing en de kennis van het Nederlands van betrokkene mogen we toch aannemen dat hij duidelijke economische banden opgebouwd zou hebben en zou kunnen bogen op een duidelijk werkverleden of toch minstens de correcte attitude om aan de slag te gaan op de arbeidsmarkt. Echter, in plaats van te werken koos betrokkene ervoor om ernstige feiten te plegen die getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans fysieke en psychische integriteit die bijdragen tot het algemene onveiligheidsgevoel. Betrokkene zou deel willen uitmaken van de Belgische samenleving en daartoe de nodige inspanningen doen. De verschillende opgelopen veroordelingen tonen een duidelijke onwil om zich aan te passen aan de België geldende wetten en regels. Het integratieparcours van betrokkene en zijn lange verblijf kunnen dan ook niet weerhouden worden. Gelet op het legale verblijf van betrokkene sinds 2003 kan weliswaar aangenomen worden dat hij banden heeft ontwikkeld met dit land, doch er blijkt niet dat deze van dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij zouden kunnen opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde.

De nauwste banden die betrokkene heeft met België is het feit dat hij samenwoonde met zijn moeder, mevrouw [D.E.], tot aan zijn opsluiting in de gevangenis en dat ook zijn zus, [A.Z.B.O.] [R.R. ...] in België verblijft en dat beide gezinsleden de Belgische nationaliteit hebben en dat het centrum van zijn affectieve en sociale banden dus in België ligt. Betrokkene haalt aan dat zijn moeder erkend is als persoon met een handicap en nood heeft aan mantelzorg, die hij zou kunnen verschaffen. Zowel zijn moeder als zijn zus bezoeken hem in de gevangenis. Opnieuw dienen wij te stellen dat dit niet opweegt tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde. Verder merken we op dat betrokkene sinds 26.11.2015 in de gevangenis opgesloten is, en dat zijn straf pas afloopt op 11.02.2021, er is dan ook geen sprake van enige gezinscel op dit ogenblik. Wat

betreft de medische situatie van zijn moeder waartoe betrokkene verschillende attesten voorlegt (met name haar attest van arbeidsongeschiktheid vanaf 14.01.2009 tot 31.05.2020, een attest van Dr. [J.] d.d. 08.01.2019 dat meldt dat zij in behandeling is, een attest van Dr. [J.] d.d. 31.11.2017 dat stelt dat zij nood heeft aan hulp om zich in stand te houden thuis en een attest van de behandelende kinesitherapeut d.d. 04.11.2017 dat stelt dat zij aangewezen is op hulp van derden), merken we op dat betrokkene al jaren niet instaat voor deze hulp, gezien zijn verblijf in de gevangenis en dat zijn moeder perfect in staat blijkt om betrokkene te bezoeken in de gevangenis. Hieruit blijkt dat zijn moeder voldoende steun van haar omgeving krijgt en dat de eventuele latere mantelzorg door betrokkene dus niet vereist noch noodzakelijk is. Het feit dat hij samenwoonde met zijn moeder heeft hem er niet van weerhouden om strafbare feiten te plegen, meerdere correctionele veroordelingen op te lopen en meermaals afwezig te zijn omwille van opsluitingen, zowel in de gevangenis als in een gesloten jeugdinstelling. Meer nog, de feiten d.d. 13.09.2015 werden gepleegd in het huis van zijn moeder, terwijl zijn moeder aanwezig was. Bovendien, de band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). Hoewel er in hoofd van zijn moeder eventueel sprake is van enige afhankelijkheid, blijkt uit het geheel van elementen dat deze afhankelijkheid er niet is ten aanzien van betrokkene, gezien zijn moeder perfect in staat blijkt zich thuis te handhaven zonder de aanwezigheid van betrokkene én om betrokkene te bezoeken in de gevangenis. Hoe dan ook, uit artikel 8 EVRM, tweede lid, blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien het strafrechtelijk verleden van betrokkene worden zijn familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Dat de uitvoering van zijn familieleven met zijn moeder en zus moeilijker zal verlopen, is louter het gevolg van het persoonlijke gedrag van betrokkene. De contacten met zijn moeder en zus kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er zijn geen onoverkomelijke hinderpalen om regelmatig contact te onderhouden daar de gezinsleden van betrokkene het land op volkomen regelmatige wijze kunnen in en uitreizen.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen bindingen meer heeft met zijn land van herkomst, dat er niemand meer is om hem op te vangen, dat hij zich niet zou kunnen beredderen in Tunesië, dat hij het Arabisch niet machtig is waardoor hij totaal geen toekomstperspectief zou hebben in Tunesië en dat dit een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden omdat een terugkeer naar een land waarmee hij geen bindingen heeft een manifeste aanslag zou vormen op zijn persoonlijke integriteit waardoor hij blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling. Echter, allereerst stellen we vast dat betrokkene geboren is in Tunesië en er zijn eerste zeven levensjaren doorbracht. Ook de moeder van betrokkene is geboren en getogen in Tunesië en bracht er een groot deel van haar leven door. Verder blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene nog één zus heeft die in Tunesië woont met haar gezin. Betrokkene haalt aan dat hij geen contacten met haar heeft, dat zij reeds getrouwd was toen hij pas twee jaar was en dat zij momenteel in Libië zou wonen en niet meer in Tunesië. Echter, betrokkene legt hiervan geen bewijzen voor. Bovendien blijkt uit het griffiedossier dat betrokkene af en toe telefoneert naar twee Tunesische telefoonnummers. Dus hoewel mag aangenomen worden dat de banden met Tunesië verwaterd zijn, blijkt uit het dossier toch dat er nog enige banden aanwezig zijn. Bovendien mag aangenomen worden dat de moeder van betrokkene wel nog banden heeft met Tunesië, gezien het feit dat ze daar opgegroeide, haar eerste huwelijksleven in Tunesië plaatsvond en gezien het feit dat haar dochter nog in Tunesië woont. Zij kan haar zoon dan ook bijstaan in het opbouwen van een nieuw privéleven in Tunesië, zij kan dit vanuit België of zij kan haar zoon eventueel (tijdelijk) vergezellen naar Tunesië. Ook andere vrienden en familieleden kunnen betrokkene hierin bijstaan. Wat betreft het feit dat betrokkene geen Arabisch spreekt waardoor hij geen toekomstperspectieven zou hebben in Tunesië, stellen we vast dat niets betrokkene ervan weerhoudt om de taal van zijn land van herkomst aan te leren. De opsluiting van betrokkene wordt pas beëindigd op 11.02.2021, wat betrokkene ruim voldoende tijd geeft om minstens de basiskennis te verwerven. Zeker gezien het feit dat hij zijn eerste zeven levensjaren in Tunesië doorbracht en dus toch over een

zekere kennis van het Arabisch beschikte in het verleden. Volledigheidshalve merken we op dat het betrokkene zelf is die verantwoordelijk is voor de situatie waarin hij zich nu bevindt. Het is betrokkene zelf die zijn eigen belangen geschaad heeft door zijn persoonlijke gedrag en door zijn ernstige en herhaaldelijke feiten van openbare orde.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. Betrokkene maakt het niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Tunesië het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Betrokkene beroept zich verder nog op artikel 8 EVRM. Er dient echter opgemerkt te worden dat hoewel artikel 8 EVRM stelt dat het recht op privé-leven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde artikel 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Uit hetgeen voorafgaat mag duidelijk zijn dat betrokkene een ernstig gevaar betekent voor onze openbare orde. Niettemin hebben wij nagegaan of de bescherming van de openbare orde in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij en zijn gezin. Uit hetgeen voorafgaat blijkt duidelijk dat wij tot de conclusie kwamen dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene en zijn gezin. Betrokkene kan aldus absoluut geen verblijf in België worden toegestaan.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“De aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd door verweerder ongegrond verklaard.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de motivering afdoende dient te zijn. Een administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. De motivering is slechts afdoende wanneer ze duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4.). De beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 12 juni 2018, nr. 205.210, punt 3.3.2.3).

In casu is de bestreden beslissing zoals aan verzoeker kennisgegeven op 5 november 2019 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen, daar ze niet duidelijk, juist, pertinent, volledig en consistent werd gemotiveerd. De juiste werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken. De beslissing neemt op bijzonder selectieve wijze rekening met de elementen uit het dossier van verzoeker, is geenszins gesteund op een correcte en volledige feitenvinding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel werden niet nageleefd.

Het verblijf van verzoeker werd geweigerd om redenen van openbare orde. Er wordt echter geenszins afdoende gemotiveerd waarom dat beweerde gevaar voor de openbare orde werkelijk, actueel en voldoende ernstige is.

Nochtans veronderstelt het begrip openbare orde volgens de wetgever “hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is

van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)" (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp. 19-20). De gemachtigde motiveert het gevaar voor de openbare orde op basis van het gegeven dat verzoeker meermaals werd veroordeeld. Het loutere gegeven dat cliënt werd veroordeeld, kan evenwel niet volstaan als motivering voor een beweerd dergelijk gevaar. De gemachtigde kan overeenkomstig de veroordelingen niet *prima facie* oordelen dat verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare orde. Strafrechtelijke veroordelingen kunnen op zichzelf geen reden of motivering vormen om een beslissing te nemen tot weigering van verblijf. Een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving dient aangetoond.

Het begrip 'gevaar voor de openbare orde' dient geval per geval te worden beoordeeld "teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen" en "dat het kennelijk onredelijk om op basis van de gegevens van het administratief dossier te besluiten dat de betrokken vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde" (RvV 10 november 2016, nr. 169.732).

De gemachtigde motiveert het gevaar voor de openbare orde op basis van de veroordelingen in hoofde van verzoeker. Verzoeker laat gelden dat eender welke veroordeling niet *prima facie* kan worden beschouwd als zou hij een gevaar vormen voor de openbare orde, laat staan een dergelijk gevaar voor de openbare orde dat de weigering van zijn verblijf daar op proportionele wijze aan zou tegemoet komen.

Verweerder geeft er blijk van informatie te hebben ingewonnen bij de penitentiaire diensten daar zij aangeeft te beschikken over data met betrekking tot de historiek van telefonie en bezoek van verzoeker, doch blijkt te hebben nagelaten zich te vergewissen van het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker teneinde de werkelijkheid, de ernst en in het bijzonder de actualiteit van het beweerd gevaar voor de openbare orde te kunnen inschatten. Dat verweerder derhalve onzorgvuldig is geweest.

Verzoeker merkt bovendien op dat verweerder ter staving van het beweerd gevaar voor de openbare orde herhaaldelijk verwijst naar het gegeven dat verzoeker als minderjarige in aanraking kwam met de jeugdrechtsbank en werd geplaatst in een gesloten instelling. Verzoeker onderlijnt dat de plaatsing door de jeugdrechter per definitie geen straf uitmaakt voor een misdrijf, maar een maatregel betreft die werd opgelegd als gevolg van een als misdrijf omschreven feit. Verweerder kan deze plaatsingen derhalve niet weerhouden in de motivering.

Verzoeker wijst met klem op een gebrekkige motivering, daar hij dient vast te stellen dat, hoewel verweerder meer dan herhaaldelijk verwijst naar zijn veroordelingen, deze geenszins heeft geantwoord op de middelen die verzoeker dienaangaande ontwikkelde in zijn aanvraag (stuk 28), te weten:

"7. De veroordeling van verzoeker

Verzoeker laat gelden dat hij heden inderdaad een gevangenisstraf uitzit. Verzoeker heeft deze vrijheidsstraf ondertussen reeds voor drie vierden uitgezeten. Hij is derhalve van oordeel dat deze veroordeling geenszins nog kan worden aangevoerd als tegenindicatie om zijn aanvraag tot regularisatie conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te willigen.

Waar de correctionele rechtbank oordeelde dat de bevolen vrijheidsstraf op proportionele wijze tegemoet komt aan de feiten die voorwerp uitmaken van de veroordeling, dat deze strafmaat volstond als retributie ten aanzien van verzoeker, zowel als bijzondere preventie ten aanzien van verzoeker, derhalve als bescherming voor de openbare orde. Dat verzoeker aldus niet nog bijkomend dient te worden gesanctioneerd door een gedwongen terugkeer naar een land waar hij reeds een twintigtal jaren geen enkele binding meer mee heeft.

Verzoeker heeft zijn vrijheidsstraf heden reeds voor ongeveer drie vierden uitgezeten. Bovendien zal hij pas in vrijheid worden gesteld wanneer hij zijn straf volledig heeft uitgezeten, dan wel wanneer de strafuitvoeringsrechtbank oordeelt dat een invrijheidstelling mogelijk is zonder dat de openbare orde daardoor zou worden bedreigd. Derhalve kan in hoofde van verzoeker geen actueel gevaar voor de openbare orde worden onderkend. Een (ondergane) veroordeling kan niet *prima facie* worden beschouwd als een actueel gevaar voor de openbare orde.

Volledigheidshalve laat verzoeker gelden dat zelfs zo wordt geoordeeld dat hij een mogelijks gevaar vormt voor de openbare orde, *quod certe non*, de Minister evengoed niet verplicht is zijn aanvraag om die reden te weigeren.

Dat verzoeker vanuit de penitentiaire context bovendien de nodige begeleiding krijgt om zijn succesvolle re-integratie in de Belgische maatschappij te verzekeren. Dat zijn vooruitzichten op werk deze perspectieven op succesvolle re-integratie slechts kunnen bevestigen. "

Verwerende partij geeft er allerminst blijk van voormeld middel in overweging te hebben genomen bij haar besluitvorming. Dat de beslissing derhalve allerminst zorgvuldig werd genomen, niet afdoende werd gemotiveerd.

Verweerder motiveert voorts incorrect waar wordt gesteld 'dat uit het dossier toch blijkt dat er nog enige banden aanwezig zijn met Tunesië daar verzoeker af en toe telefoneert naar twee Tunesische nummers'. Verweerder leidt uit de telefonische oproepen naar Tunesische nummers zonder meer af dat verzoeker contact zou hebben met personen woonachtig in Tunesië, doch niets is minder waar. Uit de als stuk 30 gevoegde bijlage zal blijken dat de oproepen dateren van periodes waarin de moeder van verzoeker tijdelijk in Tunesië verbleef. Dat de 'contacten met Tunesië' dus kunnen worden teruggebracht op 'contacten met zijn moeder'. Dat verwerende eveneens partij geheel onzorgvuldig tot dit deel van haar besluitvorming is gekomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de verschillende elementen die de situatie van verzoeker kenmerken elk op zich en los van elkaar heeft beoordeeld. Dat de verwerende partij evenwel geen rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun samenhang kunnen wijzen op een zekere kwetsbaarheid van verzoeker die relevant kan zijn in het licht van de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. Het onderzoek werd dus niet gevoerd met de nodige zorgvuldigheid.

Uit al het voorgaande blijkt dat het besluitvormingsproces de principes van het zorgvuldigheidsbeginsel niet naleefde. De beslissing is allerm minst met volledige kennis van zaken genomen (RvS 16 juli 1999, nr. 81.872, Bonheure) en wel tegenstrijdig aan de relevante feiten (RvS 10 juli 1998, nr. 75.048, NV R. e.a.), dat alle relevante gegevens en omstandigheden niet werden afgewogen (RvS 13 mei 2004, nr. 131.375, NV L.) en dat de beslissing allerm minst met precisie werd genomen (RvS 17 februari 2000, nr. 85.399, Van Oost). Kortom, de beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing gaat aldus in tegen alle redelijkheid. Het redelijkheidsbeginsel staat Uw Raad toe de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer ze tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3. in fine en RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4. in fine). De gemachtigde gaat onredelijk te werk door te oordelen dat verzoeker de openbare orde kan schaden louter gelet op de veroordelingen van betrokkene. Aldus gaat verwerende partij inderdaad onzorgvuldig en onredelijk te werk door te oordelen dat verzoeker de openbare orde kan schaden, zelfs in globo door de bestreden beslissing te nemen.

Gezien aldus het ontbreken van motivering conform de voorhanden zijnde gegevens, gezien de feitelijkeheden niet correct zijn beoordeeld, gezien geen onderzoek werd gevoerd naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker, faalt de motivering naar recht. De gemachtigde is onredelijk tot haar besluit gekomen.

Dat de motivering faalt naar recht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden met de voeten getreden."

2.1.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, maar ongegrond is, waarbij eveneens een motivering in feite wordt voorzien. Er wordt in de beslissing ingegaan op de verschillende door verzoeker ingeroepen elementen en op zeer uitgebreide wijze toegelicht waarom deze niet worden weerhouden om de machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden toe te staan. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing volstaat om vast te stellen dat op geïndividualiseerde wijze is gemotiveerd waarom verzoeker de verblijfsmachtiging niet wordt toegestaan.

Allereerst wordt ingegaan op de verblijfshistoriek van verzoeker in België en de beëindiging van zijn verblijfsrecht op 26 oktober 2017 omwille van herhaaldelijke en ernstige inbreuken op de openbare orde. Verweerder gaat opnieuw in op de veroordelingen van verzoeker en stelt, net als in zijn eerdere beslissing, vast dat verzoeker door zijn persoonlijke gedragingen een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Hij licht concreet toe hoe hij tot deze vaststellingen komt. Verzoeker kan niet dienstig het tegendeel voorhouden. Verweerder verwijst in zijn beslissing niet louter naar het feit dat verzoeker in de periode van 2013 tot 2016 vier keer strafrechtelijk werd

veroordeeld voor herhaalde inbreuken op de openbare orde, maar gaat zeer uitgebreid in op de concrete feiten en gedragingen van verzoeker die tot deze veroordelingen hebben geleid. Hij wijst op de strafmaat, in totaal een gevangenisstraf van 63 maanden, en gaat ook in op bepaalde concrete vaststellingen die door de strafrechter zijn gedaan met betrekking tot de feiten en het persoonlijke gedrag van verzoeker. Verweerder benadrukt dat maar liefst drie veroordelingen betrekking hebben op feiten die de psychische of fysieke integriteit van anderen in het gedrang brachten – concreet ging het om racisme en xenofobie, opzettelijke slagen en verwondingen tegenover een treinbegeleider met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg en verkrachting van een minderjarige tussen 14 en 16 jaar en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige jonger dan 16 jaar – en dat uit de gepleegde feiten een totaal gebrek aan respect voor de psychische of fysieke integriteit van anderen en voor de rechtstaat en de maatschappelijke normen tot uiting komt, net als een zeer gebrekkig normen- en waardenpatroon. Verweerder benadrukt de bijzondere ernst van de gepleegde feiten, de ernstige schade die deze tot gevolg hebben, het ontbreken van enig respect voor de staat van minderjarigheid van zijn laatste slachtoffer en de afwezigheid van enig besef van de ernst van de gepleegde feiten. Verweerder wijst erop dat het risico op recidive als reëel moet worden ingeschat. In het licht van deze motivering houdt verzoeker ten onrechte voor dat het werkelijke, actuele en voldoende ernstige gevaar voor de openbare orde louter wordt afgeleid uit het gegeven dat hij (meermaals) strafrechtelijk is veroordeeld. Door, aan de hand van de concrete persoonlijke gedragingen van verzoeker, te motiveren waarom hij meent dat er actueel nog steeds sprake is van een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde, heeft verweerder wel degelijk ook geantwoord op de argumentatie van verzoeker in zijn aanvraag dat hem niet langer redenen van openbare orde zouden kunnen worden tegengeworpen om zijn aanvraag af te wijzen.

Verweerder gaat verder in op de verschillende door verzoeker ter ondersteuning van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging ingeroepen elementen, maar oordeelt dat de bescherming van de openbare orde in de voorliggende zaak zwaarder doorweegt.

Inzake het gegeven dat verzoeker sinds zijn zeven jaar in België verblijft en dus banden heeft met dit land, oordeelt verweerder dat niet blijkt dat verzoeker zodanig bijzondere banden heeft met België dat deze kunnen opwegen tegen het ernstige en actuele gevaar voor de openbare orde. Verweerder erkent dat verzoeker Nederlands spreekt en hier scholing heeft genoten, maar stelt verder vast dat hij vervolgens slechts zeer sporadisch was tewerkgesteld op de reguliere arbeidsmarkt. Hij motiveert dat het aangevoerde dat verzoeker vanuit de gevangenis inspanningen zou leveren om na zijn vrijlating aan de slag te kunnen en hij na zijn vrijlating een werkaanbod zou kunnen krijgen, geen afbreuk doet aan de vaststelling dat hij al sinds enkele jaren de kans had om deel te nemen aan de reguliere arbeidsmarkt, maar heeft nagelaten om duidelijke economische banden met België op te bouwen, minstens te doen blijken van een correcte attitude om aan de slag te gaan op de arbeidsmarkt. Verweerder stelt dat de verschillende opgelopen veroordelingen getuigen van een duidelijke onwil om zich aan te passen aan de in België geldende wetten en regels.

Verweerder houdt er verder rekening mee dat verzoeker voor zijn gevangenschap samenwoonde met zijn moeder en dat hij nog nauwe banden heeft met zowel zijn moeder als zijn zus in België. Hierbij wordt vastgesteld dat deze familieleden de Belgische nationaliteit hebben en zij verzoeker komen bezoeken in de gevangenis. Er wordt ingegaan op het door verzoeker aangevoerde dat zijn moeder als persoon met een handicap nood heeft aan mantelzorg. Verweerder wijst erop dat, opdat deze familiebanden tussen meerderjarigen als dusdanig onder de bescherming vallen van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), er sprake moet zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid die verder reiken dan de gewone affectieve banden. Hij merkt op dat er actueel, rekening houdende met verzoekers gevangenschap, geen sprake is van een gezinscel. Hij oordeelt nog dat niet blijkt dat de moeder specifiek afhankelijk is van verzoeker en dat enige (toekomstige) mantelzorg door verzoeker voor zijn moeder vereist of noodzakelijk zou zijn. Hij stelt vast dat verzoeker, gelet op zijn verblijf in de gevangenis, al enige tijd niet instaat voor de hulp aan zijn moeder, dat deze perfect in staat blijkt om zich thuis te handhaven zonder verzoeker en om verzoeker te bezoeken in de gevangenis en dat zij voldoende steun krijgt van haar omgeving. Hoe dan ook stelt verweerder verder dat de banden van verzoeker met zijn moeder en zus in België niet opwegen tegen het actuele gevaar voor de openbare orde dat van verzoeker uitgaat. Hij stelt dat de contacten tussen verzoeker en zijn moeder en zus ook op andere manieren kunnen worden onderhouden, zoals door korte bezoeken en de moderne communicatiemiddelen. Hij wijst erop dat de familieleden van verzoeker het land op volkomen regelmatige wijze kunnen in- en uitreizen.

Verweerder gaat verder in op het door verzoeker aangevoerde dat hij geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst, dat hij er niemand heeft om hem op te vangen, dat hij er zich niet zal kunnen beredderen, dat hij geen Arabisch kan en dat hij er geen toekomstperspectieven heeft. Aan dit alles verbond verzoeker ook een schending van artikel 3 van het EVRM. Verweerder stelt in dit verband dat verzoeker is geboren in Tunesië en hij er zijn eerste zeven levensjaren heeft doorgebracht. Ook verzoekers moeder is geboren en getogen in dit land en zij bracht er een groot deel van haar leven door. Verder stelt verweerder dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Tunesië nog een zus heeft die er woont met haar gezin. Hij stelt dat verzoeker geen bewijzen voorlegt van zijn beweringen dat hij geen contacten heeft met deze zus en dat zij momenteel in Libië zou wonen. Hij stelt vast dat verzoeker blijkens het griffiedossier (van de gevangenis) af en toe telefoneert naar twee Tunesische telefoonnummers. Verweerder is dan ook van mening dat er wel degelijk nog banden zijn met Tunesië en dat verzoekers moeder hem kan bijstaan in het opbouwen van een nieuw leven in Tunesië, vanuit België of door haar zoon (tijdelijk) te vergezellen naar Tunesië. Ook andere familieleden en vrienden kunnen hierbij helpen, zo stelt verweerder. Verweerder motiveert dat verzoeker zijn opsluiting tot 11 februari 2021 kan gebruiken om de tijdens zijn eerste levensjaren in Tunesië opgedane basiskennis van het Arabisch te verbeteren. Verweerder ziet geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Tunesië onmenselijke of vernederende behandelingen dreigt te ondergaan.

Op basis van de gedane vaststellingen is verweerder van mening dat er op grond van de artikelen 3 en 8 van het EVRM geen reden is om de verblijfsmachtiging in België toe te staan. De redenen van openbare orde wegen, wat artikel 8 van het EVRM betreft, voor verweerder zwaarder door dan de persoonlijke en familiale belangen van verzoeker.

De Raad stelt vast dat de motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoeker in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.1.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel, en het hiermee verband houdende proportionaliteitsbeginsel, staan de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur binnen zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

De Raad benadrukt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt verweerder over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid.

In het voorliggende geval is verweerder van oordeel dat verzoeker door zijn persoonlijke gedrag moet worden geacht een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Verzoeker betwist deze beoordeling.

Het is niet betwist dat in een eerdere beslissing van 26 oktober 2017 tot beëindiging van het verblijfsrecht, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, in eerste instantie reeds werd vastgesteld dat verzoeker door zijn persoonlijke gedragingen moet worden geacht een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep werd door de Raad verworpen bij arrest van 29 juni 2018 met nr. 206 305. Voormelde beslissing van 26 oktober 2017 is thans definitief voorhanden in het rechtsverkeer. Met het indienen van de thans voorliggende aanvraag om verblijfsmachtiging trachtte verzoeker aan te tonen dat van een dergelijk gevaar voor de openbare orde actueel geen sprake meer zou zijn. Verweerder zag in zijn beslissing evenwel geen concrete redenen om aan te nemen dat de eerder reeds vastgestelde werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde niet langer zou bestaan. Verzoeker zit actueel nog steeds de hem opgelegde gevangenisstraffen uit.

Bij zijn beoordeling heeft verweerder zich, zoals reeds werd vastgesteld, geenszins beperkt tot het louter stellen dat verzoeker (meermaals) strafrechtelijk werd veroordeeld. Verweerder gaat zeer uitgebreid in op de concrete feiten en gedragingen van verzoeker die tot zijn veroordelingen hebben geleid. Hij wijst op de strafmaat en gaat ook in op bepaalde concrete vaststellingen die door de strafrechter zijn gedaan met betrekking tot de feiten en het persoonlijke gedrag van verzoeker. Er wordt gewezen op het feit dat verzoeker in de periode van 2013 tot 2016 vier keer strafrechtelijk werd veroordeeld voor herhaalde inbreuken op de openbare orde en dit in totaal voor een gevangenisstraf van 63 maanden. Verweerder benadrukt dat maar liefst drie veroordelingen betrekking hebben op feiten die de psychische of fysieke integriteit van anderen in het gedrang brachten en dat uit de gepleegde feiten een totaal gebrek aan respect voor de psychische of fysieke integriteit van anderen en voor de rechtstaat en de maatschappelijke normen tot uiting komt, net als een zeer gebrekkig normen- en waardenpatroon. Verweerder benadrukt de bijzondere ernst van de gepleegde feiten, de ernstige schade die deze tot gevolg hebben, het ontbreken van enig respect voor de staat van minderjarigheid van verzoekers laatste slachtoffer en de afwezigheid van enig besef van de ernst van de gepleegde feiten. Verweerder wijst erop dat het risico op recidive als reëel moet worden ingeschat. De Raad wijst erop dat het verweerder is toegestaan om op basis van de concrete feiten en gedragingen van de betrokkene die tot strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid vaststellingen te doen met betrekking tot het actuele, werkelijke en ernstige gevaar dat hieruit blijkt voor de openbare orde.

Verzoeker herhaalt zijn betoog uit de aanvraag waarom volgens hem de opgelopen strafrechtelijke veroordelingen niet kunnen worden aangewend om hem de verblijfsmachtiging te weigeren. Hij stelde dat hij intussen drie vierde van zijn gevangenisstraf heeft uitgezeten, dat de correctionele rechtbank oordeelde dat de bevolen vrijheidsstraf op proportionele wijze tegemoet komt aan de gepleegde feiten en volstaat als straf, dat hij pas in vrijheid zal worden gesteld wanneer hij zijn straf heeft uitgezeten dan wel wanneer de strafuitvoeringsrechtbank oordeelt dat een invrijheidstelling mogelijk is zonder gevaar voor de openbare orde en dat hij in de gevangenis de nodige begeleiding krijgt voor een succesvolle re-integratie in de Belgische maatschappij en hij vooruitzichten heeft op werk. Hierop is volgens hem niet geantwoord.

In dit verband moet allereerst worden benadrukt dat verweerder bij de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geheel bevoegd is om in het kader van een eigen individueel onderzoek na te gaan of het persoonlijk gedrag van de betrokkene een actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Wanneer hij deze bevoegdheid uitoefent in het kader van de Vreemdelingenwet, beschikt verweerder over een eigen vrije appreciatiebevoegdheid, los van de beoordeling door de strafrechter of de strafuitvoeringsrechtbank. Het enkele gegeven dat verweerder deze eigen vrije appreciatiebevoegdheid heeft aangewend, maakt de bestreden beslissing in geen geval kennelijk onredelijk of disproportioneel.

Verzoeker erkent zelf ook dat het gevaar dat hij nog kan worden geacht te vormen voor de openbare orde moet worden nagegaan aan de hand van zijn concrete persoonlijke gedragingen. Verweerder heeft dit gedaan. Er kan worden aangenomen dat verweerder met zijn motivering omtrent het actuele en ernstige gevaar dat verzoeker nog steeds kan worden geacht te vormen voor de openbare orde heeft geduid waarom hij, niettegenstaande het gestelde in de aanvraag dat de opgelopen strafrechtelijke veroordelingen geen reden zijn om hem een verblijfsmachtiging te weigeren, een andere mening is toegedaan. Verzoeker toont niet aan dat enig aspect dat betrekking heeft op zijn persoonlijke gedragingen ten onrechte niet in rekening is gebracht. Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft verweerder onder meer ook rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker vanuit de gevangenis inspanningen zou leveren om werk te zoeken. Dit deed volgens hem evenwel geen afbreuk aan de beoordeling omtrent het gevaar voor de openbare orde. Uit verzoekers persoonlijke gedragingen blijkt volgens verweerder een duidelijke onwil om de Belgische wetten en regels te respecteren.

Verzoeker, die actueel nog steeds zijn gevangenisstraffen uitzit, stelt dat verweerder zich niet zou hebben vergewist van zijn actuele persoonlijke gedrag, maar geeft niet aan dat enig specifiek gegeven omtrent zijn actuele persoonlijke gedrag ten onrechte niet in rekening is gebracht.

Verzoeker toont niet aan dat verweerder op basis van de door hem gedane concrete en pertinente vaststellingen met betrekking tot zijn persoonlijke gedrag niet kon besluiten tot een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde. Het gegeven dat verzoeker intussen, voor als hij wordt vrijgelaten uit de gevangenis, een werkaanbod heeft, maakt de door verweerder gedane beoordeling omtrent het gevaar voor de openbare orde nog niet kennelijk onredelijk. Verweerder steunde zich onder meer op een zeer gebrekkig normen- en waardenpatroon in hoofde van verzoeker en een duidelijke onwil in zijnen hoofde om de Belgische wetten en regels te respecteren. Zelfs als verzoeker bij zijn vrijlating uit de gevangenis een werkaanbod heeft, worden hiermee de voormelde vaststellingen nog niet onderuit gehaald die het vastgestelde reële risico op recidive kunnen onderbouwen. Nergens uit blijkt dat verzoeker concreet heeft gewerkt aan zijn gedrag of overtuigend aannemelijk maakt dat hij beseft heeft van de fouten die hij heeft gemaakt en de schade die hij heeft aangericht, in het bijzonder wat betreft de feiten van verkrachting van een minderjarige tussen 14 en 16 jaar, waarbij hij wist dat het betrokken meisje zich in een kwetsbare situatie bevond. Rekening houdende met hetgeen voorafgaat, toont verzoeker met zijn betoog geen incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijkheid in de beoordeling aan.

De Raad merkt nog op dat de overweging in de bestreden beslissing dat verzoeker als minderjarige reeds herhaaldelijk in contact kwam met de jeugdrechtbank en tot driemaal toe werd opgesloten in een gesloten jeugdinstituut, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, geen redengeving is die verweerder hanteert om te besluiten tot een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde, minstens geen determinerende. Hiervan wordt zo maar melding gemaakt bij de bespreking van het lang verblijf en de elementen van integratie van verzoeker in België en de banden met zijn moeder, dit is na reeds te hebben vastgesteld dat er in hoofde van verzoeker een dergelijk gevaar voor de openbare orde bestaat. De eventuele gegrondheid van de kritiek op dit punt kan dan ook geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing en het hierin vervatte motief dat verzoeker een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Nergens in de bestreden beslissing wordt ook gesteld dat verzoeker werd 'veroordeeld' of 'gestraft' door de jeugdrechtbank.

Verzoeker uit daarnaast kritiek op de beoordeling in de bestreden beslissing dat kan worden aangenomen dat hij nog bepaalde banden heeft met zijn land van herkomst en het niet onredelijk is om van hem te verwachten dat hij voor zichzelf een leven opbouwt in dit land. Verzoeker gaat enkel in op een welbepaald gegeven dat hierbij wordt opgeworpen, met name het gegeven dat uit het griffiedossier van de gevangenis blijkt dat hij af en toe telefoneert naar twee Tunesische telefoonnummers. Verzoeker argumenteert dat deze oproepen dateren van periodes dat zijn moeder tijdelijk in Tunesië verbleef. Hij stelt dat het dan ook contacten met zijn moeder waren.

Ter onderbouwing van dit standpunt voegt verzoeker kopieën van het paspoort van zijn moeder waarop enkele in- of uitreisstempels zijn opgenomen. Deze zijn evenwel in het Arabisch, zodat de Raad niet in de mogelijkheid is de concrete data te kennen. Verzoeker toont hiermee nog niet concreet aan dat de telefonische contacten die hij had vanuit de gevangenis met Tunesische telefoonnummers contacten met zijn moeder waren.

Daarenboven, voor zover alsnog zou moeten worden aangenomen dat het contacten met zijn moeder waren, merkt de Raad op dat niet blijkt dat de vaststelling dat verzoeker nog heeft gebeld naar twee

Tunesische telefoonnummers, hetgeen op zich niet wordt betwist, determinerend is in de gehele beoordeling. In verweerders eerdere beslissing van 26 oktober 2017 tot beëindiging van het verblijfsrecht werd zo ook reeds vastgesteld dat verzoeker nog voldoende banden heeft met zijn land van herkomst om aldaar zijn leven verder te zetten, zonder dat hierbij reeds sprake was van deze telefoongesprekken. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep werd verworpen door de Raad. Zelfs al zou dus moeten worden aangenomen dat verzoeker in werkelijkheid contact had met zijn moeder die op bezoek was in Tunesië, hetgeen niet concreet is aangetoond, toont dit nog niet aan dat de overige motieven, die reeds kunnen volstaan om te besluiten dat verzoeker in redelijkheid zijn leven verder kan uitbouwen in Tunesië, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Verzoeker betwist niet tot zijn 7 jaar in Tunesië te hebben gewoond en dat kan worden aangenomen dat hij nog een zekere kennis heeft van het Arabisch. In een vragenlijst van 27 juni 2017 haalde verzoeker ook zelf aan dat hij wel degelijk een beetje Arabisch spreekt. Zoals verweerder stelt, kan hij de tijd die hem rest in de gevangenis gebruiken om zijn Arabisch te verbeteren. Verzoeker haalt evenmin het motief onderuit dat hij nog een zus heeft in Tunesië. Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het griffiedossier van de gevangenis, blijkt dat deze zus verzoeker is komen bezoeken in de gevangenis. Er kan dus worden aangenomen dat er ook met deze zus nog banden zijn. Zij heeft een gekend adres in Tunesië en niets wijst erop dat zij niet langer in Tunesië verblijft. Verweerder hechtte er in zijn beoordeling verder een groot belang aan dat verzoekers moeder is geboren en getogen in Tunesië, zij er een groot deel van haar leven doorbracht en zij zeker nog banden heeft met dit land. Verzoeker geeft zelf aan dat zijn moeder nog bezoeken brengt aan Tunesië, hetgeen bevestigt dat zij de banden met haar land van herkomst heeft behouden. Verweerder stelt dat de moeder verzoeker kan bijstaan in het opbouwen van een privéleven in Tunesië, vanuit België of door haar zoon eventueel (tijdelijk) te vergezellen naar Tunesië, net zoals andere vrienden en familieleden verzoeker hierin kunnen bijstaan. Verzoeker laat deze motieven ongemoeid.

Verzoeker kan verder niet worden gevolgd in zijn betoog dat in de bestreden beslissing de verschillende elementen *“elk op zich en los van elkaar”* zijn beoordeeld. Alle relevante elementen zijn in de beoordeling betrokken en uit de motivering blijkt duidelijk dat een concrete afweging is gemaakt tussen de redenen van openbare orde en de persoonlijke en familiale belangen van verzoeker. Verzoeker concretiseert dit betoog ook niet. Verzoeker stelt nog dat indien de elementen *“in hun samenhang”* zouden zijn bekeken, hieruit een zekere kwetsbaarheid in zijn hoofd zou blijken die relevant is bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. In de voorliggende zaak ligt evenwel enkel een betwisting voor over de gegrondheid van de aanvraag. Verzoeker duidt verder deze voorgehouden kwetsbaarheid niet nader. In zoverre hij hiermee doelt op de moeilijkheden die gepaard kunnen gaan met een terugkeer naar Tunesië, blijkt uit de bestreden beslissing dat verweerder rekening hield met de door verzoeker in dit verband ingeroepen moeilijkheden, maar van oordeel was dat hieruit geen onoverkomelijke hinderplanen blijken voor verzoeker om zijn leven verder te zetten in het land van herkomst. Verzoeker brengt geen concrete argumenten naar voor die deze beoordeling onderuit kunnen halen.

Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een incorrecte of onvolledige feitenvinding, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat verweerder niet kon besluiten dat in het voorliggende geval het door hem beschermde algemene belang zwaarder doorweegt dan de familiale en persoonlijke belangen van verzoeker.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.1.4. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van *“het algemeen rechtsbeginsel ‘fair balance’*”, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

“Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, dat directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, waarborgt het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven voor eenieder.

Hiertoe legt artikel 8, 2 van het EVRM de macht van de staat als volgt aan banden:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Inmenging in het recht op eerbiediging van het privéleven, gezinsleven en zijn huis is bijgevolg slechts gerechtvaardigd en vormt geen inbreuk op artikel 8, 1 EVRM in zoverre de inmenging bij de wet is voorzien in het kader van wettelijk bepaalde belangen en hiertoe is vereist in een democratische samenleving.

In casu is niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2 EVRM, met name niet aan de proportionaliteitsvoorwaarde. Nochtans dient, ook wanneer er een wettelijke basis is om een verblijf te weigeren en verweerder door het nemen van zulke beslissing een legitiem doel nastreeft, zoals in casu, een proportionaliteitstoetsing te worden doorgevoerd (vgl. RvV 22 februari 2018, nr. 200.119). De bestreden beslissing getuigt er niet van deze toets grondig te hebben gemaakt.

Er dient op gewezen dat de toetsing aan artikel 8, eerste dan wel tweede lid van het EVRM op dezelfde beginselen steunt. Uit de rechtspraak van het EVRM blijkt immers dat dezelfde kernvraag dient te worden beantwoord, nl. of de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69).

Het komt aan uw Raad toe na te gaan "of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familieleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde." (RvV 22 februari 2018, nr. 200.119)

De Raad voor Vreemdelingenbetwisting heeft in haar arrest van 13 januari 2016 (nr. 159.789) duidelijk gestipuleerd dat de afweging van de individuele belangen en de algemene belangen binnen voormelde 'fair balance'-toets in concreto dient te gebeuren. Deze afweging dient zeer grondig te gebeuren.

In casu blijkt verwerende partij enkele van de relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging te hebben betrokken, die minstens te hebben opgelijst. Echter meent verweerder ten onrechte dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van verzoeker bij de uitoefening van zijn privé-, gezins- en familieleven en anderzijds de openbare orde. Verweerder kende niet het juiste gewicht toe aan de door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde rechten.

Verweerder stelt dat uit niets zou blijken dat verzoeker een dermate bijzondere binding heeft met België die een normale binding zou overstijgen, noch dat de banden die verzoeker heeft met België van een dergelijke uitzonderlijke aard zijn dat ze zouden opwegen tegen het beweerde gevaar voor de openbare orde. De gemachtigde toont hiermee duidelijk aan absoluut onvoldoende gewicht te hebben gegeven aan de elementen zoals aangehaald door verzoeker.

In hoofde van verzoeker bestaat echter wel degelijk een beschermenswaardig privé- en familieleven overeenkomstig artikel 8 van het EVRM.

Gelet op het feit dat verzoeker sedert 2000 in België woonachtig is, bevinden alle actuele belangen van verzoeker zich in België, zoals hierboven nader toegelicht.

In zijn aanvraag liet verzoeker ter zake gelden (stuk 28):

“2. De integratie van verzoeker op het Belgische grondgebied - een duurzame lokale verankering

Verzoeker woont reeds een twintigtal jaren in België, zijnde langer dan twee derden van zijn leven. Reeds uit dat loutere feit kan worden aangenomen dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een integratie op het grondgebied, dat de bindingen met België van uitzonderlijke aard zijn.

De duurzame lokale verankering van verzoeker in België, blijkt bovendien uit:

- Het gegeven dat verzoeker de Nederlandse taal perfect beheerst (wat indirect mag worden afgeleid uit zijn schoolloopbaan);*
- Het gegeven dat verzoeker lager onderwijs heeft gelopen in België;*
- Het gegeven dat verzoeker middelbaar onderwijs heeft gelopen in België (o.a. stukken 17, 18, 19, 20 en 21);*
- Het gegeven dat verzoeker als jobstudent heeft gewerkt in België (o.a. stuk 22);*
- Het gegeven dat verzoeker de nodige inspanningen heeft geleverd zich ervan te verzekeren dat hij meteen na vrijlating aan de slag zou kunnen gaan (stuk 23);*
- Het gegeven dat verzoeker over de vereiste validiteit beschikt om in de toekomst in zijn eigen levensonderhoud te voorzien;*
- Het gegeven dat verzoeker steeds heeft ingewoond bij zijn moeder (stukken 3 en 9);*

- Het gegeven dat verzoeker in België is herenigd met zijn zus en haar vijf minderjarige kinderen (stuk 15);

- ...

Enkele foto's betreffende de lokale verankering werden gevoegd als stuk 27.

Dat verzoeker daadwerkelijk deel wil uitmaken van de Belgische samenleving en daartoe de nodige bijdragen wil leveren, blijkt uit de inspanningen die hij vanuit detentie leverde om zich ervan te verzekeren dat hij aan de slag zou kunnen gaan zodra zijn vrijheidsstraf een einde neemt (stuk 23).

Dat derhalve niet anders kan worden geoordeeld dan dat verzoeker het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd. "3. De familiale banden van verzoeker op het Belgische grondgebied

Verzoeker komt uit een gezin van vier kinderen. De ouders van verzoeker zijn gescheiden, waarna zijn moeder met verzoeker en zijn zus [Z.] naar België verhuisde. Verzoeker heeft bijgevolg enkel familiaal-affectieve banden met zijn zus en moeder.

Verzoeker is in België herenigd met zijn moeder, bij wie hij tot zijn detentie inwoonde (stukken 3 en 9) en met zijn zus en haar vijf minderjarige kinderen (stuk 15). Zij zijn de enige significante relaties die verzoeker heden heeft en ooit gehad heeft.

Het beschermenswaardige karakter van de relatie tussen verzoeker en zijn moeder en zus, blijkt uit het gegeven dat zij hem frequent komen bezoeken tijdens zijn detentie.

De zus van verzoeker, mevr. [Z.A.], komt hem geregeld bezoeken in de gevangenis te Gent (stuk 25).

Ook zijn moeder blijft van significant belang in het leven van verzoeker, al is zij omwille van medische redenen niet in staat haar zoon vaak te bezoeken (stuk 24). De moeder van verzoeker, mevr. [E.S.], lijdt aan een chronische reumatische aandoening en is sterk hulpbehoevend (stukken 9, 10, 11, 12 en 13). Zij werd reeds tot en met 31 mei 2020 als invalide verklaard (stuk 11). De vereiste mantelzorg kan na vrijlating worden geboden door verzoeker. "

De relatie tussen verzoeker en zijn moeder en zus zijn van substantiële aard. De bijkomende elementen van afhankelijkheid, anders dan de gewone affectieve banden, kunnen eenvoudigweg worden afgeleid uit het feit dat zij de enige significante personen zijn in het leven van verzoeker.

Verweerder motiveert incorrect waar wordt gesteld 'dat uit het dossier toch blijkt dat er nog enige banden aanwezig zijn met Tunesië daar verzoeker af en toe telefoneert naar twee Tunesische nummers'. Verweerder leidt uit de telefonische oproepen naar Tunesische nummers zonder meer af dat verzoeker contact zou hebben met personen woonachtig in Tunesië, doch niets is minder waar. Uit de als stuk 30 gevoegde bijlage zal blijken dat de oproepen dateren van periodes waarin de moeder van verzoeker tijdelijk in Tunesië verbleef. Dat de 'contacten met Tunesië' dus kunnen worden teruggebracht op 'contacten met zijn moeder'. Dat verwerende partij geheel onzorgvuldig tot haar besluitvorming is gekomen.

Waar verweerder voorts stelt dat de medische conditie van de moeder van verzoeker de eventuele latere mantelzorg door hem niet zou vereisen, merkt verzoeker op dat zij wel degelijk danig hulpbehoevend is, zoals blijkt uit de gevoegde medische attesten. Het feit dat verzoeker reeds jaren niet instaat voor die hulp en dat zijn moeder perfect in staat zou blijken te zijn om hem te bezoeken in de gevangenis, is louter gevolg van het feit dat de niet- inwonende zus van verzoeker alle zorgen op haar neemt, naast de zorgen die gepaard gaan met haar eigen gezin - zoals waarvan eveneens stukken voorliggen.

Gelet op de medische conditie van de moeder van verzoeker en de vereiste behandeling zoals blijkt uit de neerlegde stukken, is de motivering van verweerder als zou de moeder haar zoon moeten bijstaan in het opbouwen van een nieuw privéleven in Tunesië, vanuit België of door hem eventueel (tijdelijk) te vergezellen naar Tunesië geheel onredelijk. De tijdelijke bezoeken van zijn moeder aan Tunesië doen hieraan geenszins afbreuk.

Het persoonlijke belang van verzoeker is niet ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. Immers dient ook de proportionaliteit van de maatregel in concreto, d.i. rekening houdend met de individuele omstandigheden, te worden onderzocht (RvV 20 juni 2014, nr. 125.837; zie ook RvV 13 januari 2016, nr. 159.789). De individuele belangen van verzoeker worden in casu niet in concreto afgewogen, minstens op geheel ontoereikende wijze. Verweerder voert aan dat verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare orde, doch is niet nagegaan of deze bewering strookt met zijn actuele persoonlijke gedragingen. Verweerder kent derhalve een incorrect gewicht toe aan de vrijwaring van de openbare orde, in vergelijking met het persoonlijk belang van verzoeker. Gezien de vastgestelde eenzijdigheid in de bestreden beslissing, is van een concrete en dus correcte billijke belangenafweging in deze zaak geen sprake. De gemachtigde heeft de verschillende belangen op onzorgvuldige wijze tegen elkaar afgewogen. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aldus aangetoond.

De verwerende partij heeft zich in casu laten leiden door een overdreven formalisme en heeft daarbij artikel 9bis van de vreemdelingenwet geschonden door aan te nemen dat de ingeroepen schending van

artikel 8 van het EVRM geen buitengewone omstandigheid vormt (vgl. RvV 23 februari 2011, nr. 56.521).

De beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken doorstaat de proportionaliteitstoets en de subsidiariteitstoets niet en druist in tegen de rechten gewaarborgd door artikel 8 EVRM. Het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance' wordt geschonden."

2.2.2. Voorafgaandelijk merkt de Raad op dat hij in zijn arrest van 29 juni 2018 met nr. 206 305, naar aanleiding van de beslissing van 26 oktober 2017 om verzoekers verblijfsrecht te beëindigen om redenen van openbare orde, reeds een uitgebreide beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM heeft gemaakt. Hierbij werd de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker om redenen van openbare orde in overeenstemming geacht met artikel 8 van het EVRM. Concreet oordeelde de Raad als volgt:

"Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

[...] Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegeven van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

[...] De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonoom en dienen onafhankelijk van het nationale recht te worden geïnterpreteerd. De

beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

[...] Het gezinsleven met haar moeder en zus

[...] De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en broers en zussen. Opdat in het bijzonder een relatie tussen broers en zussen en tussen ouders en meerderjarige kinderen, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34).

[...] De verzoekende partij voert aan dat haar gezinsleven zich volledig in België afspeelt, dat niet kan getwijfeld worden aan de hechte band die zij heeft met haar moeder en in België levende zus, dat de gezondheidstoestand van haar moeder niet onbelangrijk is. Zij verwijst naar attesten van behandelende artsen van haar moeder, waaruit blijkt dat haar moeder hulp nodig heeft om zich stand te houden thuis, dat zij gezien haar moeilijke financiële situatie onmogelijk iemand in dienst kan nemen voor de huishoudelijke taken en dat de verzoekende partij hiervoor de uitgelezen persoon is. Zij wijst er voorts op dat haar verblijf in de gevangenis niet wegneemt dat zij zoveel als mogelijk morele steun biedt en dit in afwachting van haar invrijheidsstelling om haar daadwerkelijk fysieke hulp te bieden.

[...] In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd aangaande het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij met haar moeder en zus:

"Overeenkomstig artikel 62§1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. U werd op 27.06.2017 gehoord en verklaarde (...) dat u voor uw detentie bij uw moeder woonde op volgend adres: xxx; dat u niet gehuwd bent of een duurzame relatie heeft in België; dat uw moeder D.E. (...) (°10.05.1955) en uw zus A.Z. (...) (°09.07.1983) samen met haar 4 kinderen op het grondgebied verblijven; dat u geen minderjarige kinderen hebt in België; dat uw vader A.O. (...) is overleden en dat uw oudste zus A.H. (...) nog steeds in Tunesië verblijft; (...) dat uw moeder en uw zus intussen de Belgische nationaliteit hebben gekregen(...). Uw advocaat wenste in zijn brief van 19.09.2017 het volgende toe te voegen: De heer A. (...) is op 7-jarige leeftijd vanuit Tunesië met zijn moeder en zuster naar België gekomen en hij verblijft hier sedertdien onafgebroken. Zijn zuster die de Belgische nationaliteit heeft verworven, woont samen met haar echtgenoot minderjarig kind. Zo heeft de heer A. (...) de zorg over zijn alleenstaande Belgische moeder wiens gezondheidstoestand zeer wankel is. De moeder van de heer A. (...) is dan ook zeer afhankelijk van de steun van haar zoon A. (...) met wie zij overigens nog steeds samenwoont. (...)

(...) U hebt geen gezin gesticht op het grondgebied. Zowel uw moeder als uw zus hebben intussen de Belgische nationaliteit gekregen en komen u regelmatig bezoeken in de gevangenis. Uw advocaat vermeldt in zijn brief van 19.09.2017 dat uw moeder gezondheidsproblemen heeft en dat zij afhankelijk zou zijn van u. Dit element kan niet worden aanzien als een bijkomend element van afhankelijkheid gelet op het feit dat u geen medisch attest hebt voorgelegd waaruit blijkt dat uw moeder mantelzorg zou nodig hebben. Gezien u intussen al 2 jaar in de gevangenis verblijft, kan worden vastgesteld dat u momenteel ook niet voor uw moeder kan zorgen. Zelfs indien uw zus de zorg van uw moeder niet op zich kan nemen, kan uw moeder ook beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2

juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen u en voornoemde familieleden.”

[...] Betreffende het gezinsleven met haar moeder

De verzoekende partij toont geenszins aan dat voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn. Uit voormelde motieven blijkt dat de voorgehouden gezinsrelatie tussen de verzoekende partij en haar moeder niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt omwille van het ontbreken van bijkomende elementen van afhankelijkheid.

Met de enkele stelling dat de gezondheidstoestand van haar moeder slecht is, beperkt de verzoekende partij zich tot het herhalen van de elementen die zij reeds ter kennis bracht van de verwerende partij, doch weerlegt, noch ontkracht zij de pertinente motieven waar betreffende bovenvermelde elementen gesteld wordt dat de gezondheidsproblemen van de moeder en de afhankelijkheid van de moeder ten aanzien van de verzoekende partij niet kan aanzien worden als bijkomend element van afhankelijkheid gelet op het feit dat kan vastgesteld worden dat de verzoekende partij, die intussen al twee jaar in de gevangenis verblijft, momenteel ook niet voor de moeder kan zorgen. De verwerende partij meent ook dat geen bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond met haar moeder, daar de moeder, indien de zus de zorg van de moeder niet op zich kan nemen, beroep kan doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden. Ook deze motieven worden door de verzoekende partij weerlegd, noch ontkracht.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij morele steun biedt aan haar moeder, toont zij niet aan dat voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn. Doordat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat zij haar moeder morele steun biedt, zonder verdere verduidelijkingen, kan bezwaarlijk geacht worden dat morele steun een bijkomend element van afhankelijkheid vormt om aan te nemen dat er tussen de verzoekende partij en haar moeder sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Raad herhaalt dat opdat een relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist zijn die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden.

Met het louter uitdrukken van de wens haar moeder in de toekomst te kunnen bijstaan en het voorleggen van attesten van artsen waaruit blijkt dat de moeder van de verzoekende partij hulp nodig heeft en de verzoekende partij deze hulp zou kunnen bieden, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn, noch toont zij hiermee aan dat er wel degelijk sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van de moeder waardoor heden sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Door het enkel wijzen op het feit dat haar moeder een moeilijke financiële toestand heeft, toont de verzoekende partij evenmin bijkomende elementen van afhankelijkheid aan. De verzoekende partij toont immers niet aan dat zij instaat voor financiële hulp aan haar moeder.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen de verzoekende partij en haar moeder, niet wordt aangetoond. De verzoekende partij weerlegt deze motieven niet en toont ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aan dat er wel degelijk sprake zou zijn van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Daargelaten voormelde vaststellingen blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij ook uitgegaan is van de mogelijkheid van een beschermingswaardig gezinsleven en nagegaan is of een inmenging in dit gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM gerechtvaardigd is. De Raad verwijst naar wat hieromtrent wordt uiteengezet in punt 3.5.

[...] Betreffende het gezinsleven met haar zus

De verzoekende partij toont geenszins aan dat motieven vermeld in punt 3.4.1.3. foutief of kennelijk onredelijk zijn. Uit voormelde motieven blijkt dat de voorgehouden gezinsrelatie tussen de verzoekende partij en haar zus niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt omwille van het ontbreken van bijkomende elementen van afhankelijkheid.

Ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift laat de verzoekende partij na om een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar in België verblijvende zus aannemelijk te maken. Zij toont geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden.

Daargelaten voormelde vaststellingen blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij ook uitgegaan is van de mogelijkheid van een beschermingswaardig gezinsleven en nagegaan is of een inmenging in dit gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM gerechtvaardigd is. De Raad verwijst naar wat hieromtrent wordt uiteengezet in punt 3.5.

[...] Betreffende het privéleven van de verzoekende partij

In de bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd als volgt:

“Overeenkomstig artikel 62§1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. U werd op 27.06.2017 gehoord en verklaarde dat u 18 jaar geleden naar België kwam; dat u in het bezit bent van een Tunesisch paspoort en een Tunesische identiteitskaart; dat u niet aan een ziekte lijdt die u belemmert om te reizen; (...); dat u nooit een diploma heeft behaald in België en dat u slechts tot het 3e jaar deeltijds beroepsonderwijs naar school bent gegaan; dat u enkele weken in de horeca heeft gewerkt als interim; dat u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst omdat u in België verblijft van toen u 7 jaar oud bent en dat u uw moedertaal niet meer kan lezen of schrijven; dat uw moeder en uw zus intussen de Belgische nationaliteit hebben gekregen en dat uw leven "kapot" zou zijn indien u zou moeten terugkeren naar uw land van herkomst; dat u al stappen hebt ondernomen om de Belgische nationaliteit te verkrijgen. Uw advocaat wenste in zijn brief van 19.09.2017 het volgende toe te voegen: De heer A. (...) is op 7-jarige leeftijd vanuit Tunesië met zijn moeder en zuster naar België gekomen en hij verblijft hier sedertdien onafgebroken. (...) De heer A. (...) is in België naar school geweest en heeft hoegenaamd geen banden meer met Tunesië. Bovendien beheerst hij nauwelijks de Arabische taal en kan hij die noch lezen noch schrijven. Bij een eventuele gedwongen terugkeer naar Tunesië slaat hij volledig geïsoleerd, er is geen opvang mogelijk en uiteraard ook geen toekomstperspectief. In bijlage laat ik u kopie geworden van een werkbepoortte waaruit kan opgemaakt worden dat de heer A. (...) na het uitboeten van zijn straf een functie als arbeider zou kunnen opnemen.

Wat uw werkverleden in België betreft, blijkt uit uw administratief dossier dat u slechts sporadisch was tewerkgesteld op de reguliere arbeidsmarkt. Dat u na het uitboeten van uw straf een werkaanbod zou bekomen van een werkgever [M.A.] doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u al enkele jaren geleden aan de reguliere arbeidsmarkt kon deelnemen. U verklaarde immers dat u slechts tot uw 3e jaar deeltijdsberoepsonderwijs naar school bent gegaan. Voor zover u een reële kans zou maken op de Belgische arbeidsmarkt zou toch mogen verwacht worden dat u intussen duidelijke economische banden zou hebben opgebouwd en kan buigen op een duidelijk werkverleden of toch minstens de correcte attitude om aan de slag te gaan op de reguliere arbeidsmarkt. In plaats van te werken opteerde u ervoor om ernstige feiten te plegen die getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans fysieke en psychische integriteit, die bijdragen tot het algehele onveiligheidsgevoel. Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. (...)”

Uit voormelde motieven blijkt dat het werkverleden en het werkaanbod niet beschouwd kunnen worden als een beschermingswaardig privéleven. De verzoekende partij betwist deze motieven niet.

Daargelaten voormelde vaststellingen blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij ook uitgegaan is van de mogelijkheid van een beschermingswaardig privéleven en nagegaan is of een inmenging in dit privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM gerechtvaardigd is. De Raad verwijst naar wat hieromtrent wordt uiteengezet in punt 3.5.

[...] Betreffende de inmenging in het gezins- en privéleven van de verzoekende partij

[...] Het gegeven dat de staatssecretaris in de bestreden beslissing toepassing maakt van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet wijst erop dat hij zich ten eerste bewust is van het feit dat verzoeker een duurzaam verblijf in België had.

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;*
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;*
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;*
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;*
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;*
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);*
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;*
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen zij worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.*

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §§ 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;*
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.*

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden, varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of

met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

[...] In de bestreden beslissing wordt betreffende de inmenging in het gezins- en privéleven gemotiveerd wat volgt:

“Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Dat de uitoefening van uw familieleven met uw moeder en uw zus die in België verblijven, moeilijker zal verlopen is het loutere gevolg van uw eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen u vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Tunesië of elders. U bent op 7-jarige leeftijd in België aangekomen. U bent thans 25 jaar oud. U hebt banden gesmeed met België, door er meer dan de helft van uw bestaan te hebben geleefd. Ik merk evenwel op dat ondanks uw lange verblijf in België, niet is gebleken dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Uit niks blijkt dat de banden die u met België hebt opgebouwd van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde. Ondanks uw relatief jeugdige leeftijd werd u reeds 4 maal correctioneel veroordeeld voor een veelheid aan criminele feiten. U kwam zelfs als minderjarige al een paar keer in aanraking met de Jeugdrechtsbank. Gelet op uw persoonlijk gedrag, is er geen sprake van een verankering in de Belgische maatschappij. Er kan wel worden vastgesteld dat u andere banden dan uw nationaliteit hebt met uw land van oorsprong waarvan u de taal spreekt. Volgens uw verklaring hebt nog een zus in Tunesië. Zij kan u ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Tunesië. Uw familie en vrienden in België kunnen u ook vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Tunesië of elders. Voor zover de leefomstandigheden in Tunesië minder gunstig zouden zijn dan in België, kan opgemerkt worden dat u daarin niet verschilt als vele van uw landgenoten. Het wordt niet betwist dat onderhavige beslissing een inmenging vormt in uw familie- en privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Dergelijke inmenging dient beschouwd te worden als noodzakelijk en dit voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten. Uit de veelheid en de ernst van de door u gepleegde feiten blijkt dat u een gewelddadige ingesteldheid heeft en dat hieruit legitiem afgeleid kan worden dat u een reële, actuele en bijzonder ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

De zeer schadelijke aard van de daden waarvoor u werd veroordeeld, het feit dat u geen enkel respect heeft gehad voor de staat van minderjarigheid van uw slachtoffer, door u herleid tot de staat van object bestemd om uw seksuele driften bot te vieren, de afwezigheid van besef van de ernst van uw daden, zijn een geheel van elementen die een gevaarlijk gedrag en geestesgesteldheid doen opmerken met een totaal gebrek aan respect voor de psychische en fysieke integriteit van anderen en voor de regels geldend in een rechtstaat en voor de maatschappelijke normen. Het zijn net dit soort misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen. Gezien de gestelde

handelingen en het zeer gebrekkig normen- en waardenpatroon kan het risico op recidive als reëel worden ingeschat. De buitengewoon ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. Gelet op de aard en de frequentie van de feiten en gelet op het gegeven dat u geen lessen lijkt te trekken uit uw eerdere veroordelingen, wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en buitengewoon ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Bovendien zijn de bovenstaande feiten betreffende seksueel misbruik van kinderen zo ernstig dat zij dwingende redenen vormen voor de openbare orde in de zin van artikel 39/79 §3 van de wet van 15 december 1980.”

[...] Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van verzoeker wordt beëindigd op grond van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar en niet betwist dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. De inmenging in het gezins- en privéleven van de verzoekende partij voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefte doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, §§ 51 en 53). Zoals hierboven uiteengezet vereist dit dat de staatssecretaris een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoekende partij en haar familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

De Raad stelt vast dat zoals blijkt uit de motieven weergegeven onder punt 3.5.2. de verwerende partij overgaat tot zulke belangenafweging.

[...] De verzoekende partij betoogt dat ondanks het feit dat de verwerende partij stelt dat zij meermaals een strafrechtelijke veroordeling heeft opgelopen, dit niet wegneemt dat het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij zich volledig in België afspelen en zij met haar land van oorsprong, Tunesië, geen enkele concrete band, enkel nog een theoretische, met name haar nationaliteit, heeft, dat het niet is omdat zij nog een zus heeft die in Tunesië leeft en met wie zij nauwelijks contact onderhoudt, dat dit impliceert dat zij nog gegronde bestaansredenen zou kunnen ontplooien in Tunesië, dat zij in België naar school is geweest en hier haar volledige sociale en maatschappelijke opvoeding heeft gehad en nauwelijks Arabisch spreekt, dat het precies dit aspect is dat belangrijk is om toepassing te maken van artikel 8 van het EVRM, dat voormelde bepaling op de Vreemdelingenwet primeert en dat de algemene stelling dat een correcte toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken niet volstaat. Zij meent dat de verwerende partij onvoldoende een afweging maakt tussen haar rechten bij het uitoefenen van haar gezinsleven en de rechten van de staat, dat bij de afweging volgens het EHRM rekening moet gehouden worden met verschillende omstandigheden en beginselen, dat zo ook rekening moet gehouden worden met de duur van haar verblijf in België, dat zij sedert haar zeven jaar ononderbroken in België leeft. Zij meent dat de bestreden beslissing een inmenging in haar familiaal leven is die onrechtmatig of disproportioneel is.

[...] De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing niet ontkend wordt dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in haar gezins- en privéleven gezien de duur van haar verblijf in België, doch wordt geoordeeld dat gezien haar strafrechtelijk verleden de familiale belangen van de verzoekende partij ondergeschikt geacht worden aan de vrijwaring van de openbare orde alsook dat deze inmenging dient beschouwd te worden als noodzakelijk en dit voor de bescherming van de openbare orde en ter voorkoming van strafbare feiten. Uit de bestreden beslissing blijkt voorts een belangenafweging tussen de belangen van de verzoekende partij en de belangen van de staat waaruit duidelijk blijkt waarom de familiale en privébelangen van de verzoekende partij in casu niet doorwegen op de vrijwaring van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij geen enkele concrete band heeft met Tunesië, behalve haar nationaliteit, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing hieromtrent werd gemotiveerd dat de verzoekende partij andere banden heeft dan haar nationaliteit met haar land van oorsprong waarvan zij de taal spreekt, dat zij volgens haar verklaringen nog een zus heeft in Tunesië, dat zij haar kan

ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Tunesië. Voorts wordt er ook nog gemotiveerd dat de contacten met familie en vrienden in België kunnen onderhouden worden door korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen, dat er geen onoverkomelijke hinderpaal is om regelmatig contact te onderhouden daar haar familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen, dat zij de verzoekende partij ook vanuit België kunnen ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Tunesië of elders. Ten slotte wordt erop gewezen dat voor zover de leefomstandigheden in Tunesië minder gunstig zouden zijn dan in België, de verzoekende partij daarin niet verschilt van vele van haar landgenoten.

Betreffende de aanwezigheid van haar zus in Tunesië, betoogt de verzoekende partij dat zij nauwelijks contact onderhouden. Met de stelling dat zij heden nauwelijks contact onderhouden, toont de verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde foutief of op kennelijk redelijke wijze heeft geoordeeld dat haar zus haar, bij een terugkeer naar Tunesië, kan ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Tunesië. De verzoekende partij meent dat de aanwezigheid van haar zus in Tunesië niet impliceert dat zij aldaar nog gegronde bestaansredenen zou kunnen ontplooien. De verzoekende partij is het aldus niet eens met het oordeel van de verwerende partij, doch, het weze herhaald, toont zij niet aan dat de gemachtigde foutief of op kennelijk redelijke wijze heeft geoordeeld dat haar zus haar, bij een terugkeer naar Tunesië, kan ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Tunesië. De verzoekende partij verduidelijkt niet waarom zij in Tunesië in de toekomst geen privéleven zou kunnen opbouwen met de steun van haar in Tunesië verblijvende zus en met de steun van familie en vrienden in België, die contact kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen of door middel van korte bezoeken. Door te wijzen op de gezondheidstoestand van haar moeder toont de verzoekende partij niet aan dat zij en haar moeder geen contact kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Immers wordt niet aangetoond dat de moeder – op eigen houtje of door hulp van derden – door haar gezondheidstoestand geen gebruik zou kunnen maken van de moderne communicatiemiddelen. Daarnaast wordt ook niet aangetoond dat het voor vrienden en haar in België verblijvende zus niet mogelijk zou zijn om korte bezoeken te brengen aan de verzoekende partij in Tunesië. De motieven van de bestreden beslissing worden in het verzoekschrift niet ontkracht.

Waar zij erop wijst dat zij in België naar school is geweest en hier haar volledige sociale en maatschappelijke opvoeding heeft gehad, dat haar privéleven zich volledig in België afspeelt en dat zij sedert haar zeven jaar onafgebroken in België leeft, wijst de Raad erop dat dit niet ontkend wordt door de verwerende partij die uitdrukkelijk motiveert dat de verzoekende partij banden heeft gesmeed met België door er meer dan de helft van haar bestaan te hebben geleefd. Betreffende deze banden wijst de verwerende partij er wel op dat niet is gebleken dat de verzoekende partij een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt, dat zij geen enkel document voorlegt dat het tegendeel bewijst, dat uit niets blijkt dat de banden die zij met België heeft opgebouwd van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat zij vormt voor de openbare orde, dat gelet op haar persoonlijk gedrag, er geen sprake is van een verankering in de Belgische maatschappij. Er wordt dan ook geoordeeld dat het niet betwist wordt dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in het privéleven van de verzoekende partij gezien de duur van haar verblijf in België, doch dat deze inmenging noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde en ter voorkoming van strafbare feiten. Door enkel opnieuw te wijzen naar haar privéleven en de duur van haar verblijf in België weerlegt de verzoekende partij deze pertinente motieven en de gemaakte afweging niet.

Ook waar de verzoekende partij betoogt dat zij nauwelijks de Arabische taal spreekt, beperkt zij zich tot het herhalen van de elementen die zij reeds aanbracht in het kader van haar verklaring overeenkomstig artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet. Hieromtrent motiveerde de verwerende partij in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij wel banden heeft met haar land van oorsprong, Tunesië, waarvan zij de taal spreekt. Met de loutere bewering dat zij de Arabische taal 'nauwelijks' spreekt weerlegt de verzoekende partij voormelde motieven niet. Immers haalde de verzoekende partij tijdens haar verklaring in de vragenlijst van 27 juni 2017 aan dat zij een beetje Arabisch spreekt. Bovendien toont de verzoekende partij door het enkel wijzen op het nauwelijks kunnen spreken van de Arabische taal niet aan dat er absoluut geen banden meer zijn met haar land van herkomst, noch dat een inmenging in het privéleven, gelet op het gedrag van de verzoekende partij dat een werkelijk, actuele en buitengewoon ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, disproportioneel is.

[...] Ten slotte stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij, conform de rechtspraak van het EHRM, de van betekenis zijnde feiten en omstandigheden in de belangenafweging heeft betrokken. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij

zich heeft laten leiden door de zogenaamde Boultif/Üner criteria om tot een billijke belangenafweging te komen. Er wordt gewezen op de aard en de ernst van de gepleegde misdrijven, op de herhaling van het plegen van ernstige strafbare feiten en het actueel karakter, het reëel risico op recidive en het feit dat de verzoekende partij geen lessen lijkt te trekken uit eerdere veroordelingen, op haar verblijf sinds haar zevende in België, op de Tunesisch nationaliteit van de verzoekende partij en de Belgische nationaliteit van haar moeder en zus en op de mogelijkheid van het bestaan van een gezinsleven met voornoemde personen gelet op hun regelmatige bezoeken in de gevangenis alsook op de banden van de verzoekende partij met haar land van herkomst.

Daarnaast heeft de verwerende partij ook oog gehad voor het opgebouwde privé- en gezinsleven in België.

[...] De Raad stelt vast dat de staatssecretaris in het kader van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven de individuele belangen van de verzoekende partij heeft afgewogen tegen het algemeen belang van de Belgische staat in het handhaven van de openbare orde. Hij heeft daarbij op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden betreffende de situatie van de verzoekende partij in overweging genomen.

De staatssecretaris heeft deze feiten en omstandigheden kenbaar afgewogen tegen de vaststelling dat er ernstige redenen van openbare orde aanwezig zijn die voortvloeien uit het gedrag van de verzoekende partij, dat een werkelijk, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Zoals blijkt uit wat voorafgaat toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij een onvoldoende afweging heeft gemaakt tussen haar rechten op het uitoefenen van een gezinsleven en de rechten van de staat.

Gelet op de bijzondere omstandigheden van deze zaak acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de staatssecretaris in casu een zwaar gewicht toekent aan het gevaar dat de verzoekende partij vormt voor de openbare orde en oordeelt dat de familiale en private belangen van de verzoekende partij niet opwegen tegen de vrijwaring van de openbare orde (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 64; zie in deze zin ook EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Dene-marken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

De staatssecretaris heeft ook op afdoende en deugdelijke wijze gemotiveerd waarom het beëindigen van het verblijfsrecht van de verzoekende partij een noodzakelijke maatregel vormt ter bescherming van de openbare orde en dit met inachtneming van alle door de verzoekende partij aangevoerde omstandigheden.

Al het voorgaande in acht genomen, oordeelt de Raad dat de staatssecretaris zich in de bestreden beslissing niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij aldus betoogt dat de inmenging in haar familiaal belang die wordt veroorzaakt door de bestreden beslissing onrechtmatig of disproportioneel is, blijkt dat zij het niet eens is met de motieven en de belangenafweging gemaakt door de verwerende partij in de bestreden beslissing in het licht van artikel 8 van het EVRM, doch toont zij hiermee geenszins aan dat deze motieven en belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM foutief, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

[...] Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt."

In zijn verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 7 augustus 2019 beriep verzoeker zich, op een ogenblik dat hij nog steeds zijn gevangenisstraffen uitzat, andermaal op zijn persoonlijke en familiale belangen in België, en de afwezigheid van banden met het land van herkomst, om opnieuw legaal in België te kunnen verblijven. In de bestreden beslissing is verweerder evenwel van mening dat voor hem de familiale en persoonlijke belangen van verzoeker nog steeds ondergeschikt zijn aan de redenen van openbare orde die in hoofde van verzoeker spelen.

Rekening houdende met het feit dat de Raad in zijn arrest van 29 juni 2018 reeds heeft geoordeeld dat het niet langer verblijfsgerechtigd zijn van verzoeker in België niet strijdig is met artikel 8 van het EVRM, focust de Raad zich, wat het voorliggende beroep betreft, op de vraag of verzoeker hieromtrent nieuwe elementen in zijn verblijfsaanvraag voorlegde, de vraag of verweerder hieromtrent een zorgvuldige en

redelijke beoordeling heeft gemaakt en de vraag in welke mate hieruit elementen blijken die een andere uitkomst van de belangenafweging actueel kunnen rechtvaardigen. Aan de hand van deze vragen zal de Raad nagaan of er al dan niet een voldoende grondige en proportionele belangenafweging omtrent artikel 8 van het EVRM heeft plaatsgevonden in de bestreden beslissing.

Verzoeker verwijst naar zijn aanvraag waarin hij de volgende elementen inriep:

- Met betrekking tot zijn privéleven: verzoeker wees op een verblijf sinds zijn zeven jaar in België, met name sinds 2000, en zijn integratie en duurzame lokale verankering op het Belgische grondgebied. Hij argumenteerde dat hieruit alleen al uitzonderlijke banden met dit land blijken. Concreet wees hij erop perfect Nederlands te kunnen, zowel lager als middelbaar onderwijs te hebben genoten in België, als jobstudent te hebben gewerkt in dit land, de nodige inspanningen te hebben geleverd om na zijn vrijlating aan de slag te kunnen, over de vereiste validiteit te beschikken om in de toekomst in zijn eigen levensonderhoud te kunnen voorzien, steeds te hebben ingewoond bij zijn moeder en in België verder nog zijn zus en haar vijf minderjarige kinderen te hebben.
- Met betrekking tot zijn familiale banden: verzoeker stelde uit een gezin met vier kinderen te komen, maar enkel banden te hebben met zijn moeder en zus (en haar vijf kinderen) in België. Hij stelde andermaal tot zijn verblijf in de gevangenis te hebben ingewoond bij zijn moeder. Hij stelde dat zijn moeder en zus hem regelmatig komen bezoeken in de gevangenis. Verzoeker wees erop dat zijn moeder lijdt aan een chronische reumatische aandoening en sterk hulpbehoevend is. Zij werd invalide verklaard en hij kan de nodige mantelzorg bieden van zodra hij vrijkomt uit de gevangenis.

Wat betreft het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven met de moeder:

De Raad stelde reeds vast dat tussen een ouder en een meerderjarig kind bijzondere afhankelijkheidsbanden zijn vereist die verder reiken dan de normale affectieve banden tussen meerderjarige familieleden opdat deze als gezins- of familieleven onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM en dat verzoeker zulks niet aannemelijk maakt. Hierbij werd er reeds rekening gehouden met de gezondheidstoestand van de moeder en de door verzoeker geuite wens om na zijn invrijheidstelling zijn moeder bij te staan. Hierbij lagen ook reeds medische attesten voor dat de moeder hulp nodig heeft en verzoeker deze hulp zou kunnen bieden.

Verzoeker legde bij zijn aanvraag nog bijkomende attesten van 8 januari 2019 van arbeidsongeschiktheid en invaliditeitsverklaring voor zijn moeder voor, evenals een nieuw medisch attest van 8 januari 2019 van de behandelende arts die bevestigt dat de moeder reeds sinds 2009 bij hem in behandeling is voor reumatoïde artritis en zij hiervoor maandelijks langskomt in het dagziekenhuis. Verzoeker duidt niet concreet welke nieuwe elementen hieruit blijken in vergelijking met de medische stukken die eerder reeds voorlagen. Hij houdt enkel vol dat er wel degelijk sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. In zoverre verzoeker hiermee kritiek heeft op de eerdere beoordeling die de Raad in dit verband maakte, is deze kritiek niet dienstig in het kader van het thans voorliggende beroep. Verzoeker blijft verder in gebreke concreet in te gaan op de motieven die in de bestreden beslissing zijn opgenomen met betrekking tot de voorgelegde stukken. Verweerder wijst er in zijn beslissing op dat voor zover de moeder in bepaalde mate afhankelijk is van anderen, deze afhankelijkheid er niet is ten aanzien van verzoeker. Hij stelt dat verzoeker al jaren niet instaat voor de hulp voor zijn moeder en zijn moeder perfect in staat blijkt zich thuis te handhaven zonder zijn aanwezigheid en zij ook in staat is hem te komen bezoeken in de gevangenis. Hieruit leidt verweerder ook af dat de moeder voldoende steun heeft van haar omgeving en mantelzorg door verzoeker voor haar niet noodzakelijk is. In zoverre verzoeker benadrukt dat zijn moeder wel degelijk hulpbehoevend is, wordt opgemerkt dat verweerder dit als dusdanig niet betwist. Deze stelt enkel vast dat het niet verzoeker is die voor deze bijkomende zorgen instaat en zijn aanwezigheid niet noodzakelijk blijkt te zijn voor de moeder. Het louter niet akkoord gaan met deze beoordeling volstaat niet om deze beoordeling onderuit te halen. Verzoeker wijst er nog op dat de niet-inwonende zus actueel alle zorgen voor hun moeder op zich neemt, waarmee voormelde motivering andermaal niet onderuit wordt gehaald. Verzoeker overtuigt niet dat er thans nieuwe elementen spelen die alsnog wijzen op een concrete afhankelijkheidsband van de moeder ten opzichte van verzoeker. Door aan te geven dat zijn moeder een van de belangrijkste personen is in zijn leven toont verzoeker ook nog niet aan dat er tussen hem en zijn moeder een bijzondere afhankelijkheidsband bestaat. Een beschermenswaardig gezins- of familieleven blijkt dan ook andermaal niet.

Ook thans moet daarenboven worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder ook is uitgegaan van de mogelijkheid van een familieleven en is nagegaan of een inmenging in dit familieleven in het licht van artikel 8 van het EVRM gerechtvaardigd is. Hierop wordt verder ingegaan.

Wat betreft het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven met de zus in België:

Verzoeker toont niet aan dat hij in het kader van zijn verblijfsaanvraag elementen naar voor bracht die alsnog kunnen wijzen op bijzondere elementen van afhankelijkheid in de relatie met zijn zus in België. Een andere beoordeling op dit punt in vergelijking met het eerdere arrest van de Raad is dan ook niet gerechtvaardigd. Ook hier heeft verweerder in de bestreden beslissing bovendien verder gemotiveerd in het licht van de mogelijkheid van een familieleven en nagegaan of een inmenging in dit familieleven in het licht van artikel 8 van het EVRM gerechtvaardigd is. Ook hierop wordt verder ingegaan.

Wat betreft het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in België:

Verzoeker beriep zich in zijn aanvraag op een integratie en duurzame verankering in België en op uitzonderlijke banden met dit land, maar wezenlijk bracht hij in dit verband geen nieuwe elementen aan in vergelijking met de situatie zoals deze reeds voorlag bij de beëindiging van zijn eerdere verblijfsrecht. Er wordt opgemerkt dat bij de eerdere beslissing tot beëindiging van het verblijf en de beoordeling met betrekking tot deze beslissing door de Raad ook reeds sprake was van inspanningen vanuit de gevangenis om na de invrijheidstelling te werken, meer concreet lag toen reeds een werkbelofte voor.

In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat verzoeker concrete banden heeft met België, gelet op de aanwezigheid hier van zijn moeder en zus en waar hij reeds sinds zijn zeven jaar in dit land verblijft en hier school heeft gelopen. Gelet op deze elementen wordt een welbepaald beschermenswaardig privéleven in België aanvaard. Specifiek omtrent het werkverleden van verzoeker in België wordt wel, andermaal, vastgesteld dat deze tewerkstelling zeer sporadisch was en dat zelfs met een werkaanbod bij vrijlating uit de gevangenis de vaststelling blijft dat verzoeker zelf heeft nagelaten om, zoals van een persoon in zijn situatie kon worden verwacht, duidelijke economische banden met dit land op te bouwen, minstens reeds blijkt te hebben gegeven van een correcte attitude om aan de slag te gaan op de arbeidsmarkt. Omtrent het zeer beperkte werkverleden en het werkaanbod werd reeds geoordeeld dat verzoeker hiermee nog geen beschermingswaardig privéleven aannemelijk maakt. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat op dit punt thans nieuwe elementen voorliggen die kunnen rechtvaardigen dat hierover actueel anders moet worden geoordeeld.

Wat betreft de inmenging in het familie- en/of privéleven:

Verzoeker betwist als dusdanig niet dat de bestreden beslissing is voorzien in de wet en deze een wettig doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten. Hij is wel van mening dat geen zorgvuldige en redelijke belangenafweging heeft plaatsgevonden.

Bij de eerdere beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht, en het arrest van de Raad in verband met deze beslissing, werd reeds rekening gehouden met het verblijf van verzoeker in België sinds zijn zeven jaar, de niet-betwiste banden met zijn moeder en zus in België, de scholing en occasionele tewerkstelling in dit land, het voorliggen van een werkaanbod bij vrijlating uit de gevangenis, het ingeroepen ontbreken van banden met Tunesië en de voorgehouden zeer beperkte kennis van het Arabisch. Ondanks deze elementen werd geoordeeld dat de banden met België niet opwegen tegen de ernstige redenen van openbare orde en dat verzoeker in redelijkheid kan worden geacht zijn leven verder te zetten in Tunesië.

In wezen herneemt verweerder deze beoordeling in de thans bestreden beslissing. Er wordt andermaal uitdrukkelijk rekening gehouden met de voormelde elementen. Verweerder acht de inmenging in het privé- en/of familieleven noodzakelijk en gerechtvaardigd, gelet op het actuele en ernstige gevaar dat verzoeker door zijn persoonlijke gedragingen wordt geacht te vormen voor de openbare orde. Uit de bestreden beslissing blijkt een concrete belangenafweging tussen de belangen van verzoeker en de belangen van de staat waaruit duidelijk blijkt waarom de familiale en privébelangen van verzoeker in casu niet opwegen tegen de vrijwaring van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten. Verweerder oordeelt in zijn beslissing dat, rekening houdende met het gegeven dat verzoeker sinds zijn zeven jaar in België verblijft, het normaal is dat hij hier school liep, Nederlands spreekt en banden heeft met dit land. Niettemin oordeelde hij dat niet blijkt dat de banden met dit land van een dermate uitzonderlijke aard zijn dat deze kunnen opwegen tegen het ernstige en actuele gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde. Verweerder merkt op dat ondanks dit alles blijkt dat verzoeker slechts zeer sporadisch heeft gewerkt op de reguliere arbeidsmarkt. Het gegeven dat verzoeker thans een werkaanbod kan voorleggen voor als hij vrijkomt, doet voor verweerder geen afbreuk aan de vaststelling

dat hij reeds jaren de kans had om deel te nemen aan de reguliere arbeidsmarkt en hij naliet om duidelijke economische banden met dit land op te bouwen, minstens te getuigen van een correcte attitude om aan de slag te gaan op de arbeidsmarkt. Rekening houdend met de vaststelling dat niet blijkt dat de moeder gelet op haar gezondheidsproblemen specifiek afhankelijk is van verzoeker oordeelt verweerder verder dat de contacten met de moeder en zus in België kunnen worden onderhouden door middel van korte bezoeken en/of door de moderne communicatiemiddelen. Verzoekers moeder, die zeker nog banden heeft met haar land van herkomst, kan verzoeker ondersteunen in het opbouwen van een leven in dit land, vanuit België of door hem (tijdelijk) te vergezellen in dit land. Ook de zus van verzoeker die nog in Tunesië verblijft, kan verzoeker hierin bijstaan. Verweerder stelt dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij geen contacten meer heeft met deze zus of dat deze zus niet meer in Tunesië woont. Verweerder aanvaardt dat verzoeker ook nog een zekere kennis heeft van het Arabisch en stelt dat hij zijn verdere strafuitzetting kan gebruiken om deze kennis te verbeteren.

In de bespreking van het eerste middel werd reeds vastgesteld dat verweerder in de bestreden beslissing kon oordelen dat er nog steeds sprake is van een actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde in hoofde van verzoeker. Er wordt verwezen naar deze bespreking. Verzoeker zit nog steeds de hem opgelegde straf(fen) uit.

Wezenlijk toont verzoeker verder niet aan dat er, wat de doorgevoerde belangenafweging betreft, thans nieuwe elementen spelen die niet reeds voorlagen bij de eerdere beoordeling en die een andere beoordeling kunnen rechtvaardigen.

In zoverre in de thans voorliggende beslissing nog bijkomend wordt gemotiveerd dat blijkens het griffie-dossier van de gevangenis verzoeker enkele keren belde met een Tunesisch nummer, en verzoeker voorhoudt dat hij in werkelijkheid contact had met zijn moeder die op dat ogenblik op bezoek was in Tunesië, werd bij de bespreking van het eerste middel reeds vastgesteld dat verzoeker louter aan de hand van enkele Arabische in- en uitreisstempels in het paspoort van zijn moeder nog niet concreet aantoonbaar dat de telefonische contacten die hij had vanuit de gevangenis met Tunesische telefoonnummers contacten met zijn moeder waren. Daarenboven werd ook reeds geoordeeld dat dit motief niet determinerend is in de beoordeling dat verzoeker nog voldoende banden heeft met zijn land van herkomst opdat in redelijkheid van hem kan worden verwacht om een leven te leiden in dit land en de overige motieven in dit verband reeds volstaan om hiertoe te besluiten.

Verzoeker betwist niet dat hij nog een zekere kennis heeft van het Arabisch en dat hij, zoals verweerder stelt, de tijd die hem rest in de gevangenis kan gebruiken om zijn kennis van deze taal te verbeteren. In een vragenlijst van 27 juni 2017 haalde verzoeker ook zelf aan dat hij wel degelijk een beetje Arabisch spreekt. Verzoeker haalt verder het motief niet onderuit dat kan worden aangenomen dat hij nog een zus heeft in Tunesië. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook dat deze zus verzoeker is komen bezoeken in de gevangenis. Er kan dus worden aangenomen dat hij ook met deze zus nog banden heeft. Deze zus heeft een gekend verblijfsadres in Tunesië en niets wijst erop dat zij niet langer in dit land verblijft. Verweerder hecht er in zijn beoordeling verder een groot belang aan dat verzoekers moeder is geboren en getogen in Tunesië, zij er een groot deel van haar leven doorbracht en zij zeker nog banden heeft met dit land. Dit alles wordt door verzoeker in wezen niet betwist. Hij geeft zelf aan dat zijn moeder af en toe nog op bezoek gaat in Tunesië, hetgeen bevestigt dat zij de banden met haar land van herkomst heeft behouden. Verzoeker betoogt vervolgens wel dat het kennelijk onredelijk zou zijn om te stellen dat zijn moeder hem kan bijstaan in het opbouwen van een privéleven in Tunesië. Hij houdt voor dat zulks niet mogelijk is, gelet op de medische conditie van zijn moeder en de vereiste behandeling die zij nodig heeft, maar licht dit niet nader toe. Er blijkt niet dat de medische toestand van de moeder voor haar enige belemmering vormde om periodiek bezoeken te brengen aan Tunesië. Er blijkt ook nergens uit dat de gezondheidstoestand van de moeder sindsdien dusdanig zou zijn verslechterd dat zij niet langer periodieke bezoeken kan brengen aan haar land van herkomst. Er blijkt ook niet dat de gezondheidstoestand van de moeder verhindert dat zij een beroep doet op de familieleden en/of vrienden die zij nog heeft in het land van herkomst om verzoeker eventueel te helpen. In deze omstandigheden overtuigt verzoeker geenszins dat het kennelijk onredelijk is om te stellen dat zijn moeder hem kan ondersteunen bij het uitbouwen van een leven in Tunesië, hetzij vanuit België hetzij door haar zoon eventueel (tijdelijk) te vergezellen naar Tunesië, te meer nu verzoeker ook nog een zus heeft in zijn land van herkomst. Zoals verweerder correct stelt, kan verzoeker niet met een begin van bewijs aantonen dat deze zus niet langer in Tunesië zou verblijven. Verzoeker kan ook niet overtuigen dat hij geen contacten meer heeft met deze zus. Ook de moeder en zus in België hebben trouwens, volgens de eigen verklaringen van verzoeker, nog steeds de Tunesische nationaliteit.

In navolging van het eerdere arrest van de Raad moet worden vastgesteld dat verzoeker andermaal niet concreet aantoont waarom hij in Tunesië in de toekomst geen privéleven zou kunnen opbouwen met de steun van zijn in Tunesië verblijvende zus en met de steun van familie en vrienden in België, die in ieder geval contact kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen of door middel van bezoeken en waarbij de moeder haar steeds behouden banden met het land van herkomst kan aanwenden om verzoeker hierbij te ondersteunen.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verweerder andermaal, conform de rechtspraak van het EHRM, de van betekenis zijnde feiten en omstandigheden in de belangenafweging heeft betrokken. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder zich heeft laten leiden door de zogenaamde Boultif/Üner-criteria om tot een billijke belangenafweging te komen. Er wordt gewezen op de aard en de ernst van de gepleegde misdrijven, op de herhaling van het plegen van ernstige strafbare feiten en het actueel karakter, het reëel risico op recidive en het feit dat verzoeker geen lessen lijkt te trekken uit eerdere veroordelingen, op zijn verblijf sinds zijn zevende in België, op zijn Tunesische nationaliteit en de eveneens Belgische nationaliteit van zijn moeder en zus en op de mogelijkheid van het bestaan van een privé- en/of gezins- of familieleven met voornoemde personen gelet op hun regelmatige bezoeken in de gevangenis alsook op de banden van verzoeker met zijn land van herkomst. De Raad stelt vast dat verweerder in het kader van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven de individuele belangen van verzoeker heeft afgewogen tegen het algemeen belang van de Belgische staat bij het handhaven van de openbare orde. Hij heeft daarbij op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden betreffende de situatie van verzoeker in overweging genomen. Verweerder heeft de door verzoeker in zijn aanvraag ingeroepen feiten en omstandigheden kenbaar afgewogen tegen de vaststelling dat er ernstige redenen van openbare orde aanwezig zijn die voortvloeien uit het gedrag van verzoeker, dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd in zijn stelling als zou de beslissing “eenzijdig” zijn en hierin geen concrete belangenafweging werd gemaakt waarbij alle relevante omstandigheden in rekening zijn gebracht.

Met het herhalen van de verschillende elementen zoals hij deze inriep in de aanvraag en het aangeven dat hij niet akkoord gaat met de hieromtrent gedane belangenafweging of het gewicht dat aan de op het spel staande belangen is toegekend, toont verzoeker nog niet aan dat de gedane belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met voormeld verdragsartikel is. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat geen “*fair balance*”-beoordeling heeft plaatsgevonden of dat zijn belangen op disproportionele wijze worden benadeeld. Wezenlijk overtuigt hij niet dat nieuwe elementen voorliggen in vergelijking met de vorige beoordeling inzake artikel 8 van het EVRM.

Gelet op de bijzondere omstandigheden van de voorliggende zaak acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat verweerder in casu een zwaar gewicht toekent aan het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde en oordeelt dat diens familiale en private belangen niet opwegen tegen de vrijwaring van de openbare orde (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 64; zie in deze zin ook EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Al het voorgaande in acht genomen, oordeelt de Raad dat verweerder zich in de bestreden beslissing niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, of nog van de hierin vervatte verplichting tot het doorvoeren van een “*fair balance*”-beoordeling of het hiermee verband houdende proportionaliteitsbeginsel, wordt niet concreet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. Rekening houdende met de voorgaande bespreking toont verzoeker niet aan dat de in de bestreden beslissing voorziene motivering niet kon volstaan of dat hierbij wordt uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens. Enige onzorgvuldigheid of kennelijk onredelijkheid in de beoordeling wordt evenmin concreet aannemelijk gemaakt. Een schending van de motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.2.4. Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij stelt als volgt:

“Dat de weigering van verblijf en de terugkeer die daar ontegenzeggelijk gevolg van zal zijn, een schending van artikel 3 van het EVRM in zich zal dragen.

Artikel 3 van het EVRM verbiedt dat iemand wordt onderworpen aan foltering of aan een onmenselijke of vernederende behandeling of straf.

Het verbod vervat in artikel 3 van het EVRM is absoluut. Geen uitzondering is mogelijk. De te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in de ontvangststaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon (EHRM 6 juni 2013, nr. 2283/12, Mohammed v. Oostenrijk).

Er kan geen afweging worden gemaakt tussen het risico op onmenselijke behandeling en de voor de uitwijzing voorgehouden redenen (EHRM 9 januari 2018, nr. 36417/16, X v. Zweden; EHRM 1 februari 2018, nr. 9373/15, M.A. v. Frankrijk). Gezien de te verwachten gevolgen van de weigering van het verblijf van betrokkene, kan evenmin een afweging worden gemaakt tussen het risico op onmenselijke behandeling en de voor de weigering voorgehouden redenen.

Ter beoordeling van het risico van een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM, dient rekening te worden gehouden met de feitelijke situatie van verzoeker. Een individueel onderzoek is vereist.

Verwerende partij kan het verblijf van betrokkene niet weigeren, waaruit vroeg of laat een repatriëring zal volgen, terwijl verwerende partij verzoeker niet kan garanderen dat hij niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan verboden behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM (vgl. RvV 26 september 2017, nr. 192 584).

Om het bestaan van een ernstig en reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM te beoordelen, moeten de voorzienbare gevolgen van een weigering van verblijf en daarmee in de toekomst gepaard gaande uitwijzing naar het land of de regio van bestemming worden onderzocht, rekening houdend met de algemene toestand aldaar en de omstandigheden eigen aan de verzoeker.

Verwerende partij voert aan dat de ‘algemene bewering’ van de nakende schending van artikel 3 van het EVRM inzake niet zou worden toegepast op de eigen situatie, doch verzoeker lichtte het risico nauwgezet toe (stuk 28):

“4. De bindingen van verzoeker met zijn land van herkomst. Tunesië

Behoudens een nationaliteitsband, heeft verzoeker niet langer bindingen met zijn land van herkomst, Tunesië.

De vader van verzoeker bleef na de echtscheiding in Tunesië wonen, zo ook de oudste zus en de broer van verzoeker. De vader van verzoeker is heden overleden (stuk 6). Ook de broer van verzoeker is overleden (stuk 5).

[H.A.], de oudste zus van verzoekster, huwde toen verzoeker slechts twee jaar w/as. Zij hebben aldus nooit daadwerkelijk deel uitgemaakt van dezelfde gezinscel, minstens niet voor zover verzoeker zich kan herinneren. Heden verblijft zij niet langer in Tunesië, doch in Libië. Verzoeker heeft nauwelijks contact met haar.

Uit geen element kan derhalve worden afgeleid als zou verzoeker enig toekomstperspectief hebben in Marokko. Zelfs al zou [H.A.], zijn oudste zus, daar nog woonachtig zijn, quod non, dan nog zou uit dat loutere gegeven niet kunnen worden afgeleid dat verzoeker enig toekomstperspectief zou hebben in Tunesië, een land waarvan hij taal, noch gebruiken kent.

Verzoeker verblijft sedert 2000 onafgebroken op het Belgisch grondgebied. Hieruit volgt duidelijk dat verzoeker zich niet bekend is met (het leven in) Tunesië.

Verzoeker reisde slechts driemaal naar Tunesië:

o in het kader van het overlijden van zijn broer (stuk 5);

o in het kader van het overlijden van zijn vader (stuk 6);

o om familiale en administratieve redenen na het overlijden van zijn vader.

Verzoeker is bovendien de Arabische taal nauwelijks machtig, is Arabisch ongeletterd.

Verzoeker zou geenszins in staat zijn zich te beredderen in Tunesië, een land waarmee hij slechts een nationaliteitsband heeft; hij zou daar volkomen geïsoleerd komen te staan, naar alle waarschijnlijkheid geen inkomsten kunnen verwerven wegens de taalbarrière en de economische situatie in Tunesië, geen huisvesting kunnen bekomen, ... Verzoeker heeft geen enkel toekomstperspectief in Tunesië.

Dat geen negatief bewijs kan worden geleverd aangaande de ontstentenis van affectieve, sociale en economische bindingen met zijn land van herkomst, noch aangaande het gegeven dat hij de Arabische taal nagenoeg niet machtig is.”

“6. De prangende humanitaire situatie

Gelet op wat werd uiteengezet onder de titels II 1.1, II 1.2, 1113, II 1.4 en II 1.5, dient vastgesteld dat er sprake zou zijn van een prangende humanitaire situatie zou verzoeker van het Belgisch grondgebied worden verwijderd.

De prangende humanitaire situatie kan onder meer worden afgeleid uit:

o het gegeven dat alle familiale en sociale contacten van verzoeker zich situeren op het grondgebied;

o het gegeven dat verzoeker reeds meer dan twee derden van zijn leven op het grondgebied verblijft;

o het gegeven dat verzoeker school heeft gelopen in België;

o het gegeven dat verzoeker perspectieven heeft op werk;

o het gegeven dat de band met zijn land van herkomst zich beperkt tot een nationaliteitsband;

o het gegeven dat verzoeker geen familiaal-affectieve relatie heeft met zijn zus die woonachtig is te Tunesië;

o het gegeven dat verzoeker de Arabische taal niet machtig is;

o het gegeven dat verzoeker zich niet bekend is met (het leven in) Tunesië;

o ...

Verzoeker verkeert niet in de mogelijkheid zich van deze situatie te ontdoen.

Dat verzoeker derhalve kan worden beschouwd als een kwetsbaar persoon, dat zijn persoonlijke situatie ertoe leidt dat de regularisatie van zijn verblijf in België de enige redding is. Dat verzoeker zich in een schrijnend geval bevindt.

Dat een terugkeer van verzoeker naar Tunesië, wat het onvermijdbare gevolg zou zijn van de weigering van humanitaire regularisatie, in het bijzonder strijdig zou zijn met het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, zowel in hoofde van verzoeker als bij weerslag op zijn

gezins- en familieleden; derhalve vormt een verder verblijf in België de enige oplossing.

Dat ook een reële kans op schending van artikel 3 van het EVRM bestaat, gezien verzoeker zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar een land waarmee hij geen bindingen heeft en waarin hij zich niet zou kunnen beredderen. Dat een terugkeer een manifeste aanslag zou vormen op zijn persoonlijke integriteit. "

Dat verzoeker met de bovenvermelde oplijstingen op een voldoende concrete manier aantoont dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

Dat de minimale graad van ernst en hardheid die is vereist opdat artikel 3 van het EVRM dreigt te worden geschonden, duidelijk is bereikt.

Dient Vreemdelingenzaken heeft in casu geen nauwkeurig onderzoek gevoerd naar het reëel risico dat bestaat wanneer verzoeker zou dienen terug te keren naar Tunesië.

Dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf, als gevolg waarvan verzoeker zal worden bevolen het land te verlaten, aldus een ernstige schending zal uitmaken van artikel 3 van het EVRM, dat artikel 3 van het EVRM minstens reeds op procedureel gebied werd geschonden.

Dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door de aangevoerde schending niet zorgvuldig te hebben onderzocht. "

2.3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr.

144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

In de voorliggende zaak moet allereerst worden vastgesteld dat de bestreden beslissing enkel inhoudt dat verzoeker de door hem gevraagde verblijfsmachtiging in België wordt geweigerd, niet dat hem een terugkeerverplichting wordt opgelegd. In zoverre in de bestreden beslissing alsnog een motivering is opgenomen inzake artikel 3 van het EVRM indien verzoeker zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst, merkt de Raad op wat volgt.

In zijn aanvraag stelde verzoeker dat hij bij een terugkeer naar Tunesië onmenselijk en vernederend dreigt te worden behandeld, nu hij geen banden meer heeft met dit land en hij er zich niet zou kunnen beredderen. Dit werd ook andermaal gekoppeld aan het lange verblijf van verzoeker sinds zijn zeven jaar in België en het gegeven dat al zijn belangen zich in België bevinden. Een terugkeer zou in deze omstandigheden volgens hem een aanslag vormen op zijn persoonlijke integriteit. Verzoeker stelt dus in zijn aanvraag concreet te hebben toegelicht waarom hij bij een terugkeer naar Tunesië behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM dient te vrezen en dat verweerder in dit verband geen nauwkeurig onderzoek heeft gevoerd.

De in dit verband ingeroepen elementen die verzoeker zouden verhinderen voor zichzelf opnieuw een leven op te bouwen in Tunesië werden door verweerder in de bestreden beslissing evenwel wel degelijk in rekening gebracht en beoordeeld. Verweerder oordeelde dat niet zonder meer kan worden gesteld dat verzoeker buiten zijn nationaliteit geen banden meer heeft met het land van herkomst. Hij betwistte op zich niet dat de banden met Tunesië zijn verwaterd, maar oordeelde dat in redelijkheid van verzoeker kan worden verwacht dat hij een nieuw leven opbouwt in zijn land van herkomst. Hij heeft nog een zus in Tunesië die hem hierbij kan helpen, net als zijn moeder en zus in België of andere familieleden en vrienden. Op dit alles werd reeds ingegaan. Verzoeker is er niet in geslaagd aan te tonen dat deze beoordeling incorrect of kennelijk onredelijk is. In de voorliggende omstandigheden blijkt dan ook geenszins dat de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM is bereikt. Voor het overige blijkt ook niet dat verzoeker andere pertinente en concrete gronden naar voor bracht die maken dat hij in zijn land van herkomst dient te vrezen voor onmenselijke of vernederende behandelingen. In het licht van hetgeen voorafgaat, toont verzoeker ook niet aan dat verweerder een onzorgvuldig of ontoereikend onderzoek heeft gevoerd in het licht van artikel 3 van het EVRM. Er blijkt niet dat de individuele toestand of enig concreet ingeroepen elementen in dit verband ten onrechte niet in rekening is gebracht.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.3.3. Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS